

กลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 3
ในสังกัดกรุงเทพมหานครที่มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษต่างกัน

โดย

นางสาววิภาณี เพ็ชรมาก

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาภาษาศาสตร์เพื่อการสื่อสาร

คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

ปีการศึกษา 2559

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

กลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 3
ในสังกัดกรุงเทพมหานครที่มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษต่างกัน

โดย

นางสาววิภาณี เพ็ชร้มาก

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาภาษาศาสตร์เพื่อการสื่อสาร

คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

ปีการศึกษา 2559

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

ENGLISH LANGUAGE LEARNING STRATEGIES OF BANGKOK
METROPOLIS MATTHAYOM 3 STUDENTS WITH
DIFFERENT LEVELS OF ENGLISH ACHIEVEMENT

BY

MISS WIPANEE PHETMAK

A THESIS SUBMITTED IN PARTIAL FULFILLMENT OF THE REQUIREMENTS
FOR THE DEGREE OF MASTER OF ARTS
LINGUISTICS FOR COMMUNICATION
FACULTY OF LIBERAL ARTS
THAMMASAT UNIVERSITY
ACADEMIC YEAR 2016
COPYRIGHT OF THAMMASAT UNIVERSITY

มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

คณะศิลปศาสตร์

วิทยานิพนธ์

ของ

นางสาววิภาณี เพ็ชรมาก

เรื่อง

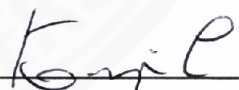
กลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 3 ในสังกัดกรุงเทพมหานครที่มี
ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษต่างกัน

ได้รับการตรวจสอบและอนุมัติ ให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

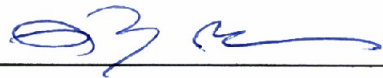
ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต

เมื่อ วันที่ 15 สิงหาคม พ.ศ. 2560

ประธานกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ชวัญจิรา นัตถพรณรังสี)

กรรมการและอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

(รองศาสตราจารย์ ดร. ตี๋ย ศรีนราววัฒน์)

กรรมการสอบวิทยานิพนธ์

(อาจารย์ ดร. มาลินี ประทีมวงศ์)

คณบดี

(รองศาสตราจารย์ ดร. ดำรงค์ อุดยุทธิกุล)

หัวข้อวิทยานิพนธ์	กลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 3 ในสังกัดกรุงเทพมหานครที่มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษต่างกัน
ชื่อผู้เขียน	นางสาววิภาณี เพ็ชรมาก
ชื่อปริญญา	ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชา/คณะ/มหาวิทยาลัย	สาขาวิชาภาษาศาสตร์เพื่อการสื่อสาร คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์	รองศาสตราจารย์ ดร. ดิเรก ศรีนราวัฒน์
ปีการศึกษา	2559

บทคัดย่อ

การศึกษาเรื่อง “กลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 3 ในสังกัดกรุงเทพมหานครที่มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษต่างกัน” นี้ มีวัตถุประสงค์หลัก 3 ประการคือ 1) ศึกษากลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษ แรงจูงใจ และการเรียนด้วยวิธีของตนเองของผู้เรียน 2) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจ กลวิธีการเรียน และการเรียนด้วยวิธีของตนเอง และ 3) เปรียบเทียบการใช้กลวิธีการเรียน แรงจูงใจ และการเรียนด้วยวิธีของตนเองของผู้เรียนจากโรงเรียนแต่ละแห่ง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา คือ นักเรียนระดับมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 3 จากโรงเรียนบางชั้น และโรงเรียนมัธยมประชานิเวศน์ โรงเรียนละ 100 คน เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล ได้แก่ แบบสอบถามเกี่ยวกับการใช้กลวิธีเรียนภาษาอังกฤษ แรงจูงใจในการเรียน และการเรียนภาษาอังกฤษด้วยวิธีของตนเองของนักเรียน ผลการศึกษาที่สำคัญ คือ 1) นักเรียนที่มีผลการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในระดับที่สูงใช้กลวิธีการเรียนในระดับสูง ส่วนผู้เรียนที่มีผลการเรียนในระดับต่ำใช้กลวิธีเรียนในระดับปานกลาง ด้านแรงจูงใจพบว่าผู้เรียนกลุ่มสูงมีระดับแรงจูงใจที่สูงกว่าผู้เรียนกลุ่มต่ำ สำหรับการเรียนด้วยวิธีของตนเองของผู้เรียนทั้งสองกลุ่มพบว่าอยู่ในระดับปานกลาง 2) แรงจูงใจมีผลต่อการใช้กลวิธีการเรียนและต่อการเรียนด้วยวิธีของตนเองของผู้เรียนทั้งสองโรงเรียน 3) ในการเปรียบเทียบการใช้กลวิธีการเรียน แรงจูงใจ และการเรียนด้วยวิธีของตนเองของกลุ่มตัวอย่างแต่ละ

โรงเรียน พบว่าผู้เรียนทั้งกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำจากโรงเรียนมัธยมประชาชนิเวณปฏิบัติในระดับที่สูงกว่าผู้เรียนจากโรงเรียนบางชั้น

คำสำคัญ : กลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษ, ผลสัมฤทธิ์ในการเรียน, การเรียนด้วยวิธีของตนเอง

Thesis Title	ENGLISH LANGUAGE LEARNING STRATEGIES OF BANGKOK METROPOLIS MATTHAYOM 3 STUDENTS WITH DIFFERENT LEVELS OF ENGLISH ACHIEVEMENT
Author	Miss Wipanee Phetmak
Degree	Master of Arts
Major Field/Faculty/University	Linguistics for Communication Faculty of Liberal Arts Thammasat University
Thesis Advisor	Associate Professor Deeyu Srinarawat, Ph.D.
Academic Years	2016

ABSTRACT

This study has three main objectives : 1) to determine the students' English language learning strategies , motivation , and their autonomous learning styles. 2) to determine whether the variables of learning strategies, motivation, and autonomous learning styles are correlated with one another, and 3) to compare the learning strategies , motivation, and autonomous learning styles of the different groups of students.

The student sample consisted of two groups of Bangkok Metropolis Matthayom 3 students, one from Bangchan School, the other from Matthayom Prachaniwet School. A group of 100 students drawn from each school were asked to answer a questionnaire which investigated their English language learning strategies, motivation of learning English , as well as their autonomous learning styles.

The findings reveal that: 1) . the high achievers highly employed learning strategies and were better motivated to learn English compared to the less accomplished students. However, both groups moderately applied their autonomous learning styles. 2) Motivation was found to significantly correlate with learning

strategies, and with autonomous learning styles in both schools. 3) Both groups of students in Matthayom Prachaniwet performed better in terms of learning strategies, motivation, and autonomous learning.

Keywords : English language learning strategies, learning achievement, autonomous learning,

กิตติกรรมประกาศ

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณรองศาสตราจารย์ ดร.ดิยุ ศรีนราวัฒน์ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ที่เมตตา สละเวลา และให้โอกาสอันมีค่าต่อผู้วิจัย ตลอดทั้งให้ความช่วยเหลือผู้วิจัยเมื่อพบเจอปัญหา/ อุปสรรค และให้ข้อคิดที่ดีแก่ผู้วิจัย เพื่อนำไปปรับใช้กับงานวิจัยในครั้งนี้ นอกจากนี้ อาจารย์ยังให้ความรู้ทางวิชาการที่เป็นประโยชน์และสำคัญยิ่งต่องานวิจัย ถ้าไม่มีอาจารย์เป็นที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ผู้วิจัยคงไม่มีโอกาสสำเร็จการศึกษาในครั้งนี้ได้

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ขวัญจิรา ฉัตรพรณรังสี ที่กรุณาตรวจแก้ไข แนะนำ ให้กำลังใจ และข้อเสนอแนะต่างๆ รวมทั้งความรู้ในเชิงวิชาการที่เป็นประโยชน์ต่องานวิจัยในครั้งนี้ และ ผู้วิจัยขอขอบพระคุณ อาจารย์ ดร. มาลินี ประพิณวงศ์ ที่กรุณาสละเวลาในการตรวจแก้ไข ตลอดทั้งแนะนำข้อมูลที่เป็นประโยชน์เพื่อการปรับปรุง แก้ไขงานวิจัย จนให้งานวิทยานิพนธ์ในครั้งนี้มีความสมบูรณ์

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณผู้อำนวยการโรงเรียนบางชั้นและโรงเรียนมัธยมประชานิเวศน์ กรุงเทพมหานคร เป็นอย่างสูงที่ให้โอกาสผู้วิจัยในการเก็บข้อมูลในครั้งนี้ ทั้งขอขอบพระคุณฝ่ายวิชาการ อาจารย์ภาควิชาภาษาต่างประเทศ และอาจารย์ประจำชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ทุกท่านที่สละเวลา การอำนวยความสะดวก และให้ความร่วมมือแก่ผู้วิจัยจนทำให้การเก็บข้อมูลสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี รวมทั้งขอบคุณนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ทุกท่าน ที่ให้ข้อมูลและความคิดเห็นในด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษอันเป็นประโยชน์ต่อความสำเร็จในงานวิทยานิพนธ์ในครั้งนี้

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณบิดาและ ขอขอบคุณนายธนภัทร เพ็ชรมาก (น้องชาย) ที่คอยช่วยเหลือทั้งด้านกำลังใจและทุนทรัพย์จนจบการศึกษาระดับมหาบัณฑิตในครั้งนี้

ขอบคุณพี่น้อง (วงเดือน) พี่ป๋ม พี่ๆ เจ้าหน้าที่บัณฑิต ที่คอยให้ความช่วยเหลือ ผู้วิจัยเสมอมา และอัน (ก้องวิท) น้องที่คอยสอบถามตลอดถึงความคืบหน้าของงานวิจัยและให้กำลังใจเสมอมา และน้องๆ ที่เรียนด้วยกันมา แอมแปร์ น้ำ โบนัส แป้ง ฯลฯ

สุดท้ายนี้ คุณประโยชน์ที่เกิดจากงานวิทยานิพนธ์ในครั้งนี้ ผู้วิจัยขออุทิศให้กับคุณแม่สุพิศ เพ็ชรมาก แม่ผู้เคยหวังว่าวันหนึ่งผู้วิจัยจะสำเร็จการศึกษาในระดับมหาบัณฑิต แม้ว่าวันนี้แม่ไม่อยู่แล้ว แต่ก็ไม่เคยลืมว่าแม่สอนให้เรารู้จักการเสียสละและช่วยเหลือผู้อื่นในยามที่เรามีกำลัง โดยไม่หวังผลตอบแทน

นางสาววิภาณี เพ็ชรมาก

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	(1)
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	(3)
กิตติกรรมประกาศ	(5)
สารบัญตาราง	(9)
บทที่ 1 บทนำ	1
1.1 ความสำคัญของปัญหา	1
1.2 วัตถุประสงค์ในการศึกษา	4
1.3 กรอบแนวคิดของการวิจัย	4
1.4 สมมติฐานในการวิจัย	4
1.5 ขอบเขตของการวิจัย	5
1.6 นิยามคำศัพท์เฉพาะ	5
1.7 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	5
บทที่ 2 วรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	6
2.1 ความหมายและแนวคิดเกี่ยวกับกลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษ	6
2.2 แนวคิดด้านแรงจูงใจ	11
2.3 แนวคิดด้านการเรียนรู้ด้วยวิธีของตนเอง	12
2.4 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	15
2.4.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับกลวิธีการเรียนภาษาในต่างประเทศ และในประเทศไทย	15
2.4.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนด้วยวิธีของตนเอง	17

2.4.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจที่มีต่อการเรียนภาษา	18
บทที่ 3 วิธีการวิจัย	21
3.1 วัตถุประสงค์ที่ใช้ในการศึกษา	21
3.2 ประชากรที่ใช้ในการศึกษา	21
3.3 เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล	22
3.4 วิธีเก็บข้อมูล	22
3.5 วิเคราะห์ข้อมูล	23
บทที่ 4 ผลการวิจัยและอภิปรายผล	24
4.1 กลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษ	24
4.2 การเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษระหว่างผู้เรียนกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำของโรงเรียนบางชั้นและโรงเรียนมัธยมประชานิเวศน์	42
4.3 การเปรียบเทียบผลการเรียนภาษาอังกฤษด้วยวิธีของตนเองโดยการเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ	47
4.4 ความสัมพันธ์ของแรงจูงใจ กลวิธีการเรียนภาษาและการเรียนด้วยวิธีของตนเอง	51
บทที่ 5 สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ	53
5.1 สรุปผลการวิจัย	53
5.2 ประชากรที่ใช้ศึกษา	53
5.3 วิธีดำเนินการวิจัย	53
5.4 ผลการวิจัย	54
5.5 เปรียบเทียบแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ	56
5.6 การเรียนภาษาอังกฤษด้วยวิธีของตนเอง	57

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
5.7 ความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจที่มีผลต่อกลวิธีการเรียนภาษา และวิธีเรียนภาษาอังกฤษด้วยตนเอง	57
5.8 อภิปรายผล	57
5.9 ข้อเสนอแนะ	60
รายการอ้างอิง	61
ภาคผนวก	
ภาคผนวก ก แบบสอบถามกลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษ แรงจูงใจ การเรียนด้วยวิธีของตนเอง	65
ประวัติผู้เขียน	76

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
4.1 เปรียบเทียบการใช้กลวิธีแต่ละประเภทของกลุ่มตัวอย่างในภาพรวม (บางชั้น)	24
4.2 แสดงการแจกแจงความถี่ในการใช้กลวิธีนำไปสู่ความสำเร็จ (บางชั้น)	25
4.3 เปรียบเทียบการใช้กลวิธีนำไปสู่ความสำเร็จ (บางชั้น)	25
4.4 แสดงการแจกแจงความถี่ในการใช้กลวิธีด้านความรู้ความคิด (บางชั้น)	26
4.5 เปรียบเทียบการใช้กลวิธีด้านความรู้ความคิด (บางชั้น)	27
4.6 แสดงการแจกแจงความถี่ในการใช้กลวิธีด้านสังคมและอารมณ์ (บางชั้น)	28
4.7 เปรียบเทียบการใช้กลวิธีด้านสังคมและอารมณ์ (บางชั้น)	28
4.8 แสดงการแจกแจงความถี่ในการใช้กลวิธีด้านการจำ (บางชั้น)	29
4.9 เปรียบเทียบการใช้กลวิธีด้านการจำ (บางชั้น)	30
4.10 แสดงการแจกแจงความถี่ในการใช้กลวิธีด้านการชดเชย (บางชั้น)	31
4.11 เปรียบเทียบการใช้กลวิธีด้านการชดเชย (บางชั้น)	31
4.12 เปรียบเทียบกลวิธีแต่ละประเภทของกลุ่มตัวอย่าง (มัธยมประชาณีเวศน์)	32
4.13 แสดงการแจกแจงความถี่ในการใช้กลวิธีนำไปสู่ความสำเร็จ (มัธยมประชาณีเวศน์)	33
4.14 เปรียบเทียบการใช้กลวิธีการนำไปสู่ความสำเร็จ (มัธยมประชาณีเวศน์)	33
4.15 แสดงการแจกแจงความถี่ในการใช้กลวิธีด้านความรู้ความคิด (มัธยมประชาณีเวศน์)	34
4.16 เปรียบเทียบการใช้กลวิธีด้านความรู้ความคิด (มัธยมประชาณีเวศน์)	35
4.17 แสดงการแจกแจงความถี่ในการใช้กลวิธีด้านสังคมและอารมณ์	36
4.18 เปรียบเทียบการใช้กลวิธีด้านสังคมและอารมณ์ (มัธยมประชาณีเวศน์)	37
4.19 แสดงการแจกแจงความถี่ในการใช้กลวิธีด้านการจำ (มัธยมประชาณีเวศน์)	38
4.20 เปรียบเทียบการใช้กลวิธีด้านการจำ (มัธยมประชาณีเวศน์)	38
4.21 แสดงการแจกแจงความถี่ในการใช้กลวิธีด้านการชดเชย (มัธยมประชาณีเวศน์)	39
4.22 เปรียบเทียบการใช้กลวิธีด้านการชดเชย (มัธยมประชาณีเวศน์)	39
4.23 แสดงการเปรียบเทียบการใช้กลวิธีแต่ละประเภทโดยรวม	40
4.24 เปรียบเทียบแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ (บางชั้น)	42
4.25 เปรียบเทียบระดับแรงจูงใจในการเรียนภาษา (มัธยมประชาณีเวศน์)	44

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่	หน้า
4.26 เปรียบเทียบระดับการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยวิธีของตนเอง (บางชั้น)	47
4.27 เปรียบเทียบระดับการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยวิธีของตนเอง (มัธยมประชานิเวศน์)	49
4.28 ความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจ กลวิธีการเรียนภาษาและ วิธีเรียนภาษาอังกฤษด้วยตนเอง (บางชั้น)	51
4.29 ความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจ กลวิธีการเรียนภาษาและ วิธีเรียนภาษาอังกฤษด้วยตนเอง (มัธยมประชานิเวศน์)	52

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความสำคัญของปัญหา

ปัจจุบันภาษาอังกฤษในฐานะภาษาสากลมีบทบาทที่สำคัญยิ่ง เพราะนอกจากจะเป็นภาษาต่างประเทศที่มีคนจำนวนมากใช้ในการสื่อสารแล้ว ภาษาอังกฤษยังเป็นเครื่องมือสำคัญในการศึกษาหาความรู้ ดังจะเห็นได้จากการศึกษาของ ไนสบิทท์ (Naisbitt, 1994) ที่พบว่า มีผู้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่และภาษาที่สอง/ภาษาต่างประเทศในการสื่อสารมากกว่า 1,200 ล้านคน และร้อยละ 80 ของข้อมูลและความรู้ต่างๆ ในอินเทอร์เน็ตและคอมพิวเตอร์ทั่วโลกใช้ภาษาอังกฤษเป็นสิ่งสำคัญ

สำหรับในประเทศไทยภาษาอังกฤษมีฐานะเป็นภาษาต่างประเทศที่สำคัญที่สุด เนื่องจากเป็นภาษาที่กำหนดให้เรียนเป็นวิชาบังคับตั้งแต่ระดับประถมศึกษาถึงระดับอุดมศึกษาตลอดทั้งเป็นสื่อกลางในการประกอบธุรกิจระดับนานาชาติและในการศึกษาระดับสูง นอกจากนี้ภาษาอังกฤษยังเป็นภาษาที่สองของนักเรียนและนักศึกษาไทยที่ศึกษาในหลักสูตรต่างๆ ที่เป็นหลักสูตรนานาชาติ ฉะนั้นทั้งแรงจูงใจภายในและแรงจูงใจภายนอกในการเรียนภาษาอังกฤษในปัจจุบันจึงมีสูง อย่างไรก็ตาม ปัจจุบันยังถือว่าประสิทธิผลในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนไทยยังไม่ดีพอ ดังจะเห็นได้จากงานวิจัยในประเทศไทยหลายเรื่อง เช่น งานวิจัยของชาคริต สีห์โรหิจจ์ (2541) อินทิรา นาเมืองรักษ์ (2542) ดิยู ศรีนราวัฒน์ และ รัชดาวรรณ จิตต์บรรจง (2544) และ ศุภฤทัย สุมณวิริยะ (2550) ที่พบว่าผู้เรียนยังมีปัญหาด้านการสื่อสารในภาษาอังกฤษ ยกตัวอย่างเช่น การพูดภาษาอังกฤษปนภาษาไทยเมื่อติดขัดในด้านศัพท์หรือประโยคและการขาดความกล้าพูดหรือกล้าแสดงความคิดเห็นด้วยภาษาอังกฤษ อีกทั้งเป็นที่ทราบโดยทั่วไปว่า ปัญหาสำคัญมีทั้งปัญหาด้านผู้สอนและผู้เรียน สำหรับด้านผู้เรียน นอกจากแรงจูงใจ (motivation) แล้ว กลวิธีการเรียน (learning strategies) ของผู้เรียนถือว่ามีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ด้านการเรียนภาษาอังกฤษของผู้เรียน โดยกลวิธีการเรียนที่แตกต่างกันจะนำไปสู่ผลสัมฤทธิ์ที่แตกต่างกัน

ในต่างประเทศมีผู้ศึกษาเกี่ยวกับกลวิธีการเรียนที่มีผลต่อการเรียนภาษาของผู้เรียนหลายท่าน อาทิ เคมเบอร์ และโกว์ (Kember and Gow, 1994) โดยศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถด้านภาษาอังกฤษกับกลวิธีการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชาวฮ่องกงและพบว่าผู้เรียนที่มีความสามารถด้านภาษาต่ำจะใช้กลวิธีที่ท่องจำ ส่วนผู้ที่มีความสามารถทางภาษาสูงจะใช้กลวิธีการทำความเข้าใจและการคิดวิเคราะห์

งานวิจัยเกี่ยวกับวิธีเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนไทยตั้งที่อ้างถึงข้างต้น พบว่าผลการศึกษาโดยทั่วไปสอดคล้องกัน กล่าวคือ นักเรียนกลุ่มที่มีผลการเรียนดีจะใช้กลวิธีการเรียนในจำนวนที่มากกว่าและหลากหลายกว่ากลุ่มที่มีผลการเรียนต่ำ เช่น ใช้กลวิธีการคิดวิเคราะห์ ตั้งคำถามในการเรียนเมื่อสงสัย และการหาความรู้นอกห้องเรียน ส่วนกลุ่มที่มีผลการเรียนต่ำพบว่าส่วนใหญ่ใช้กลวิธีการเรียนแบบท่องจำและการถามเพื่อนมากกว่าถามผู้สอน สำหรับปัจจัยอื่นๆ ที่มีผลต่อการเรียนภาษา เช่น พบว่า ผู้เรียนมีแรงจูงใจในการเรียนที่ดีเพราะมีความสนใจในภาษาอังกฤษมาก ซึ่งปัจจัยด้านแรงจูงใจมีผลต่อการเรียนรู้ด้วยวิธีเรียนของตนเอง (autonomous learning) ของผู้เรียนด้วย

ส่วนแรงจูงใจในการเรียนภาษานั้นว่าเป็นปัจจัยสำคัญที่ช่วยผู้เรียนในตัดสินใจในการเลือกวิธีเรียนที่ตนเองถนัดมาใช้เพื่อให้เกิดผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาเป้าหมาย และการสร้างโอกาสให้ผู้เรียนได้พัฒนาความสามารถด้านภาษาให้ดียิ่งขึ้นแรงจูงใจมีบทบาทสำคัญต่อความพร้อมในการเรียนภาษาและมีความสัมพันธ์กับการเรียนด้วยตนเองของผู้เรียน ตลอดทั้งการพัฒนาด้านการสอนของผู้สอนในการเลือกวิธีการสอน หรือการกำหนดเนื้อหาในการสอนในสถานการณ์ต่างๆ ทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน (Dornyei, 2001)

อย่างไรก็ตาม ยังมีปัจจัยด้านการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยวิธีเรียนของตนเองซึ่งมีความสำคัญต่อการเรียนรู้ภาษาของผู้เรียนเป็นอย่างมากด้วยเช่นกัน กล่าวคือ ผู้เรียนสามารถนำกลวิธีการเรียนภาษาด้วยตนเองมาใช้สื่อสารในบริบทหรือสถานการณ์ต่างๆ ได้อย่างถูกต้อง (Little, 2000) โดยผู้เรียนสามารถนำวิธีการเรียนหรือเทคนิคต่างๆ มาปรับใช้ในวิชาภาษาอังกฤษทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ผู้วิจัยได้เก็บข้อมูลเบื้องต้นด้านแรงจูงใจและด้านความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของผู้เรียนที่มีประสิทธิผลด้านภาษาอังกฤษค่อนข้างต่ำของนักเรียนจากโรงเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นแห่งหนึ่งในพื้นที่เขตบางนา กรุงเทพมหานคร เหตุที่ผู้วิจัยเลือกโรงเรียนในพื้นที่

เขตบางนา กรุงเทพมหานคร ในการเก็บข้อมูลเบื้องต้นในครั้งนี้นี้ เนื่องจากโรงเรียนตั้งอยู่ในสำนักงานเขตบางนาซึ่งเป็นเขตชานเมือง และมีปัจจัยทางสังคมอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับโอกาสในการใช้ภาษาอังกฤษของผู้เรียน กล่าวคือ บริเวณรอบๆ โรงเรียนมีชุมชนหลายชุมชนซึ่งอยู่ใกล้แหล่งอุตสาหกรรมที่สำคัญและผลจากการที่ผู้วิจัยได้เก็บข้อมูลเบื้องต้นด้านแรงจูงใจและด้านความสามารถทางภาษาอังกฤษของผู้เรียนจากโรงเรียนดังกล่าว พบว่า ผู้เรียนส่วนใหญ่มีแรงจูงใจที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษคือ ผู้เรียนส่วนใหญ่ต้องการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาความสามารถทางด้านภาษาของตนให้ดียิ่งขึ้น เพื่อการศึกษาต่อในระดับสูงขึ้น และเพื่อการมีโอกาสดังงานที่ดี แต่ผลจากการตรวจวิเคราะห์การเขียนเรียงความภาษาอังกฤษโดยผู้เชี่ยวชาญด้านภาษา พบว่าประมาณร้อยละ 90 ของกลุ่มตัวอย่างมีข้อบกพร่องในการใช้ภาษาอังกฤษทั้งด้านไวยากรณ์ การใช้คำศัพท์ และการเรียบเรียงความคิด ดังนั้น ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาด้วยว่า แรงจูงใจที่มีอยู่แล้วช่วยให้นักเรียนเลือกใช้กลวิธีการเรียนต่างๆ ตลอดทั้งการเรียนด้วยวิธีเรียนของตนเองอย่างไร ทั้งนี้เนื่องจากงานวิจัยส่วนใหญ่พบว่าแรงจูงใจที่ดีจะส่งผลต่อการเลือกใช้กลวิธีการเรียนของผู้เรียน

ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยเลือกโรงเรียนกลุ่มตัวอย่างสองโรงเรียน คือ โรงเรียนบางชันและโรงเรียนมัธยมประชานิเวศน์ เนื่องจากทั้งสองโรงเรียนอยู่ในสังกัดสำนักงานเขตกรุงเทพมหานคร สำหรับข้อมูลพื้นฐานและการจัดการเรียนการสอนของโรงเรียนกลุ่มตัวอย่าง มีดังนี้ 1) โรงเรียนบางชัน สังกัดสำนักงานเขตคลองสามวา โดยโรงเรียนบางชันเป็นโรงเรียนที่ขยายโอกาสทางการศึกษาในระดับมัธยมต้น ทั้งนี้ในปัจจุบันได้เปิดทำการสอนตั้งแต่ระดับชั้นอนุบาลจนถึงมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 3 และ 2) โรงเรียนมัธยมประชานิเวศน์ สังกัดสำนักงานเขตจตุจักร โดยปัจจุบันเปิดทำการในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1- 6 โดยโรงเรียนมัธยมประชานิเวศน์จะเป็นโรงเรียนขนาดใหญ่และมีจำนวนผู้เรียนมากกว่าโรงเรียนบางชัน ดังนั้น ผู้วิจัยจึงเห็นว่าความพร้อมในการจัดการเรียนการสอนและสภาพแวดล้อมในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างของทั้งสองโรงเรียนเป็นปัจจัยสำคัญในการเลือกใช้กลวิธีเรียนภาษาที่แตกต่างกันด้วย ฉะนั้น ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาวิธีการเรียนภาษาอังกฤษ แรงจูงใจ และการเรียนภาษาอังกฤษด้วยตนเองของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 3 ของโรงเรียนในสังกัดกรุงเทพมหานครที่มีผลสัมฤทธิ์ต่างกัน

1.2 วัตถุประสงค์ในการศึกษา

1.2.1 เพื่อศึกษากลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษ แรงจูงใจ และการเรียนด้วยวิธีของตนเอง ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 3 ที่มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษต่างกันโรงเรียนที่ต่างกัน

1.2.2 เพื่อศึกษาความสัมพันธ์กันระหว่างการใช้ แรงจูงใจ กลวิธีการเรียนและการเรียนด้วยวิธีเรียนของตนเอง

1.2.3 เพื่อเปรียบเทียบการใช้กลวิธีการเรียน แรงจูงใจ และการเรียนด้วยวิธีของตนเอง ของนักเรียนโรงเรียนบางชั้นและของนักเรียนโรงเรียนมัธยมประชานิเวศน์

1.3 กรอบแนวคิดของการวิจัย

1.3.1 แนวคิดเกี่ยวกับกลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษและประเภทของกลวิธีการเรียน ภาษาอังกฤษใช้เกณฑ์ของโอแมลลีย์และชาโมต์ (O'Malley and Chamot, 1990) และ กรีนและ อ็อกฟอร์ด (Green and Oxford, 1999)

1.3.2 แนวคิดด้านแรงจูงใจในการเรียนของ ดิคกินสัน (Dickinson, 1995) เดซีและไรอัน (Deci and Ryan , 2000) และเดิร์นเย (Dornyei, 2001)

1.3.2 แนวคิดด้านแรงจูงใจในการเรียนของ ดิคกินสัน (Dickinson, 1995) เดซีและไรอัน (Deci and Ryan , 2000) และเดิร์นเย (Dornyei, 2001)

1.4 สมมติฐานการวิจัย

1.4.1 นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษต่ำจะใช้กลวิธีในการเรียน ภาษาอังกฤษด้วยความถี่และความหลากหลายน้อยกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียน ภาษาอังกฤษสูง

1.4.2 แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษมีผลต่อการใช้กลวิธีการเรียนและการเรียนด้วยวิธีของตนเองที่แตกต่างกัน

1.5 ขอบเขตของงานวิจัย

1.5.1 การศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยจะเก็บข้อมูลจากนักเรียนชายและหญิงจำนวน 200 คนที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขต กรุงเทพมหานคร จำนวน 2 โรงเรียน ประจำปีการศึกษา 2559

1.5.2 กลุ่มตัวอย่างที่เลือกเป็นโรงเรียนที่ตั้งอยู่ในพื้นที่สำนักงานเขตการศึกษา โดยเกณฑ์การเลือกโรงเรียนคือ โรงเรียนอยู่ในสำนักงานเขตต่างกัน ซึ่งอยู่ในพื้นที่ชั้นนอกหรือเขตชานเมืองของกรุงเทพมหานคร เช่น สำนักงานเขตคลองสามวา สำนักงานเขตจตุจักร ทั้งนี้ ผู้วิจัยเลือกเก็บข้อมูลทั้งนักเรียนชายและหญิงโรงเรียนละ 100 คน รวมกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 200 คน

1.6 นิยามคำศัพท์เฉพาะ

1.6.1 แนวคิดเกี่ยวกับกลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษและประเภทของกลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษใช้เกณฑ์ของโอแมลลีย์และชาโมต์ (O'Malley and Chamot, 1990) และ กรีนและอ็อกฟอร์ด (Green and Oxford, 1999)

1.6.2 แนวคิดเกี่ยวกับกลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษและประเภทของกลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษใช้เกณฑ์ของโอแมลลีย์และชาโมต์ (O'Malley and Chamot, 1990) และ กรีนและอ็อกฟอร์ด (Green and Oxford, 1999)

1.7 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1.7.1 เพื่อเป็นแนวทางสำหรับผู้สอนภาษาอังกฤษในการส่งเสริมให้นักเรียนนำกลวิธีการเรียนต่างๆไปใช้อย่างเหมาะสมเพื่อเพิ่มผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษของผู้เรียน

1.7.3 เพื่อเป็นแนวทางในการวิจัยในเรื่องที่เกี่ยวข้อง เช่น ศึกษาปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนภาษาอังกฤษและผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษของผู้เรียน และการศึกษางานวิจัยอื่นๆ ที่เกี่ยวกับแรงจูงใจและวิธีเรียนด้วยตนเองของผู้เรียน เป็นต้น

บทที่ 2

วรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยเรื่อง “กลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 3 ในสังกัดกรุงเทพมหานครที่มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษต่างกัน” ผู้วิจัยได้ศึกษาทฤษฎี แนวคิดต่างๆ และเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

2.1 ความหมายและแนวคิดเกี่ยวกับกลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษ

2.1.1 แนวคิดเกี่ยวกับกลวิธีการเรียนภาษา

2.1.2 ประเภทของกลวิธีในการเรียนภาษา

2.2 แนวคิดด้านแรงจูงใจ

2.3 แนวคิดด้านการเรียนรู้ด้วยวิธีของตนเอง

2.4 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.1 ความหมายและแนวคิดเกี่ยวกับกลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษ

2.1.1 แนวคิดเกี่ยวกับกลวิธีการเรียนภาษา

นักการศึกษาหลายท่านศึกษากลวิธีในการเรียนภาษาและได้ให้ความหมายของกลวิธีในการเรียนภาษาไว้อย่างหลากหลาย แต่มีความคล้ายคลึงกัน ดังนี้

ออกฟอร์ด (Oxford, 1990) ได้ให้คำจำกัดความของกลวิธีในการเรียนภาษาว่า หมายถึง การกระทำหรือพฤติกรรมเฉพาะซึ่งผู้เรียนนำมาปรับใช้เพื่อให้เกิดการเรียนรู้ภาษาที่รวดเร็วและง่ายขึ้น อีกทั้งสร้างความเพลิดเพลินแก่ผู้เรียน โดยผู้เรียนสามารถกระทำได้ด้วยตนเอง

ส่วนโอแมลลีย์และชาโมต์ (O'Malley and Chamot, 1990) และชาโมต์ (Chamot, 2004) กล่าวว่า กลวิธีการเรียนภาษา หมายถึง ความคิดหรือพฤติกรรมเฉพาะที่ผู้เรียนแต่ละคนนำมาใช้ในการเรียนรู้ภาษาเพื่อช่วยให้เข้าใจการเรียนรู้ และเพื่อให้เกิดความเข้าใจและเกิดผลสำเร็จในการเรียนรู้ภาษาเป้าหมาย

จากความหมายของกลวิธีการเรียนภาษาข้างต้น อาจสรุปได้ว่า “กลวิธีการเรียนภาษา” หมายถึง การกระทำหรือพฤติกรรมเฉพาะซึ่งผู้เรียนนำมาปรับใช้เพื่อให้เกิดการเรียนรู้ภาษาที่รวดเร็วและง่ายขึ้นทั้งนี้กลวิธีการเรียนภาษายังช่วยเกิดความเข้าใจและเกิดผลความสำเร็จในการเรียนรู้ภาษาเป้าหมาย

2.1.2 ประเภทของกลวิธีในการเรียนภาษา

นักวิชาการหลายท่าน อาทิ โอแมลลีย์และชาโมต์ (O'Malley and Chamot, 1990) และกรีนและ อ็อกฟอร์ด (Green and Oxford, 1995) ศึกษากระบวนการของกลวิธีในการเรียนรู้ภาษา ทำให้ทราบว่าผู้เรียนแต่ละคนเลือกใช้กลวิธีที่แตกต่างกัน โดยได้สรุปกลวิธีการเรียนภาษาและจัดประเภทของกลวิธีต่างๆ ดังนี้

โอแมลลีย์และชาโมต์ (O'Malley and Chamot, 1990) จำแนกกลวิธีการเรียน ดังนี้

2.1.2.1 กลวิธีที่นำไปสู่ความสำเร็จ (metacognitive strategies)

กลวิธีที่นำไปสู่ความสำเร็จ เช่น การวางแผนการเรียน การตรวจสอบการเรียน และการประเมินผลการเรียน โดยแบ่งย่อยเป็น 3 กลวิธี ดังนี้

(1) การวางแผนในการเรียน (planning)

การวางแผนในการเรียน กลวิธีนี้สามารถแบ่งย่อยได้อีก เช่น การมุ่งสนใจต่อการเรียนรู้ภาษาที่สองโดยตรงและไม่สนใจต่อสิ่งรบกวนต่างๆ (directed attention)

(2) การตรวจสอบการเรียนรู้ (monitoring)

การตรวจสอบการเรียนรู้ ได้แก่ การตรวจสอบความเข้าใจในการฟังหรือการอ่าน การตรวจสอบความถูกต้องและความเหมาะสมของภาษาพูดและภาษาเขียนของผู้เรียนเอง

(3) การประเมินผลการเรียน (evaluation)

การประเมินผลการเรียน เช่น การตรวจสอบความถูกต้องและความแม่นยำในการเรียนภาษาของตนเอง (self-evaluation)

2.1.2.2 กลวิธีด้านความรู้ความคิด (cognitive strategies)

กลวิธีด้านความรู้ความคิด คือ กลวิธีหรือขั้นตอนที่ผู้เรียนใช้ในการเรียนหรือแก้ปัญหาที่ต้องใช้การวิเคราะห์อย่างละเอียด รวมถึงการสังเคราะห์เนื้อหาที่เรียน กลวิธีนี้สามารถ

แบ่งย่อยได้อีก เช่น กลวิธีการจดบันทึก (note-taking) ที่ได้แก่ การจดบันทึกคำหรือใจความสำคัญในรูปถ้อยคำย่อ สัญลักษณ์ และกลวิธีค้นหาข้อมูล (resourcing) ได้แก่ การค้นหาข้อมูลจากพจนานุกรมหรือตำรา

2.1.2.3 กลวิธีด้านสังคม (social strategies)

กลวิธีด้านสังคม คือ กลวิธีการเรียนที่นำมาใช้เมื่อต้องการมีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่นเพื่อช่วยให้เกิดการเรียนรู้และช่วยในการพัฒนาความคิดความเข้าใจ กลวิธีนี้ประกอบด้วยกลวิธีย่อย 2 กลวิธี ได้แก่

(1) การถามคำถาม (question for clarification) เช่น การถามเพื่อขอคำอธิบายเมื่อเกิดข้อสงสัยต่างๆ จากผู้สอนเพื่อนหรือผู้ที่ทราบข้อมูลดังกล่าวเป็นอย่างดี

(2) การทำงานร่วมกับผู้อื่น (cooperation) เช่น การเข้าร่วมกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการเรียน การใช้ข้อมูลร่วมกัน รวมทั้งการมีปฏิสัมพันธ์กันในด้านต่างๆ

ส่วนกรีนและอ็อกฟอร์ด (Green and Oxford, 1995) ได้แบ่งกลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษออกเป็น 6 ประเภท ดังนี้

1. **กลวิธีด้านอารมณ์ (affective strategies)** ได้แก่ กลวิธีที่ใช้ในการลดความวิตกกังวล การกระตุ้นตนเอง เช่น การหายใจลึกๆ การทำสมาธิ การเขียนบันทึกประจำวันเพื่อเล่าเหตุการณ์จากการเรียนภาษา เป็นต้น

2. **กลวิธีด้านสังคม (social strategies)** ได้แก่ กลวิธีที่ใช้เมื่อต้องการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น เช่น การถามคำถามและการทำงานร่วมกับผู้อื่น

3. **กลวิธีที่นำไปสู่ความสำเร็จ (metacognitive strategies)** เช่น การตั้งวัตถุประสงค์ในการเรียน การหาโอกาสฝึกฝนภาษา และการประเมินความก้าวหน้าในการเรียน

4. **กลวิธีเกี่ยวกับความจำ (memory-related strategies)** เช่น การใช้คำสำคัญ การทบทวนคำศัพท์ การใช้ท่าทางประกอบคำอธิบาย

5. **กลวิธีด้านความรู้ความคิด (cognitive strategies)** เช่น การวิเคราะห์คำพูดหรือข้อความ การฝึกเขียนหรือฝึกพูดอย่างมีรูปแบบ และการฟังหรือการอ่านเพื่อจับใจความสำคัญ

6. กลวิธีการชดเชย (compensatory strategies) เช่น การเดา ความหมายโดยตัวบ่งชี้ทางภาษา การสร้างคำใหม่ การใช้คำพ้องความหมาย

นอกจากนี้ นักวิจัยหลายท่านที่ศึกษาพฤติกรรมการเรียนรู้ภาษา ได้ให้ความเห็นเกี่ยวกับความสำคัญของพฤติกรรมการเรียนรู้ภาษาไว้อย่างน่าสนใจ ดังนี้

กรีนและอ็อกฟอร์ด (Green and Oxford, 1995) กล่าวว่า พฤติกรรมในการเรียนรู้ภาษาที่มีความสำคัญต่อผู้เรียนโดยผู้เรียนสามารถเรียนรู้ภาษาได้ด้วยวิธีของตนเอง และนำพฤติกรรมการเรียนรู้ภาษาไปใช้ได้มีประสิทธิภาพ ตลอดจนจะช่วยทำให้ผู้เรียนมีความสามารถทางภาษาที่สูงขึ้น

ส่วนนูแนน (Nunan, 1997) กล่าวว่าพฤติกรรมการเรียนรู้ภาษาที่มีความสำคัญต่อผู้เรียน เนื่องจากพฤติกรรมการเรียนรู้จะช่วยทำให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการเรียนรู้ภาษา ดังนั้น ผู้สอนควรตระหนักและเห็นความสำคัญของพฤติกรรมการเรียนรู้ภาษา โดยควรจัดให้มีการฝึกฝนการใช้พฤติกรรมการเรียนรู้ให้กับผู้เรียน

จะเห็นว่าพฤติกรรมการเรียนรู้ภาษาที่มีความสำคัญต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เนื่องจากพฤติกรรมการเรียนรู้ภาษาจะช่วยส่งเสริมความสามารถในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของผู้เรียน อีกทั้งยังช่วยให้ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพิ่มสูงขึ้น ดังนั้น ผู้สอนควรฝึกฝนการใช้พฤติกรรมการเรียนรู้ที่เหมาะสมแก่ผู้เรียนอื่นจะช่วยให้ผู้เรียนมีแรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษมากขึ้น

การศึกษาในครั้งนี้ ผู้วิจัยนิยามความหมายของคำว่า “พฤติกรรมการเรียนรู้ภาษา” ว่าหมายถึงความคิดหรือการกระทำและเทคนิคต่างๆ ที่ผู้เรียนแต่ละคนเลือกใช้และคิดว่าเหมาะสมเพื่อนำไปใช้ในการเรียนรู้ภาษาและพัฒนาทักษะทางด้านภาษาของตนเองได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ตารางต่อไปนี้ แสดงการเปรียบเทียบการแบ่งประเภทของกลวิธีการเรียนตามโอแมลลีย์และชาโมต์ (O'Malley and Chamot, 1990) กรีนและอ็อกฟอร์ด (Green and Oxford, 1995)

O'Malley and Chamot (1990)	Green and Oxford (1995)
1. Metacognitive Strategies	1. Metacognitive Strategies
1.1 Planning Strategies	1.1 Arranging and planning Strategies
1.2 Evaluation Strategies	1.2 Evaluation Strategies
1.3 Monitoring Strategies	1.3 Monitoring Strategies
2. Cognitive Strategies	2. Cognitive Strategies
	2.1 Practice Strategies
	2.2 Analyzing and reasoning
2.1 Elaboration Strategies	
2.2 Note taking	
3. Social/affective Strategies	3. Social/affective Strategies
3.1 Question for clarification	3.1 Asking questions
3.2 Cooperation	3.2 Cooperating with others
	4. Memory-related Strategies
	4.1 Reviewing well
	4.2 Employing action
	5. Compensatory Strategies
	5.1 Guessing intelligently
	5.2 Overcoming limitations in speaking and writing

จากกลวิธีเรียนภาษาตามที่สรุปในตารางข้างต้น ผู้วิจัยนำกลวิธีการเรียนภาษาตามแนวคิดของ โอแมลลีย์และชาโมต์ (O'Malley and Chamot, 1990) มาเป็นเกณฑ์ในงานวิจัยครั้งนี้ โดยจะเพิ่มกลวิธีที่สำคัญอีก 2 กลวิธี คือ กลวิธีด้านการจำและกลวิธีการชดเชย ตามเกณฑ์ของกรีนและอ็อกฟอร์ด (Green and Oxford, 1995) ไว้ด้วย

เนื่องจากผู้วิจัยเห็นว่า ทั้งกลวิธีด้านการจำและกลวิธีการชดเชย เป็นกลวิธีที่สำคัญที่จะช่วยในการพัฒนาทักษะด้านภาษาของผู้เรียน โดยผู้เรียนสามารถใช้กลวิธีการเรียนได้อย่างหลากหลายมากขึ้น และสามารถนำกลวิธีการเรียนดังกล่าวมาปรับใช้ให้เหมาะสมกับสถานการณ์ต่างๆ ในการเรียนภาษาเป้าหมายของตน

ฉะนั้น กลวิธีการเรียนภาษาที่จะนำมาเป็นแนวทางในการศึกษาครั้งนี้มี 5 ประเภท คือ

1. **กลวิธีนำไปสู่ความสำเร็จ (metacognitive strategies)** หมายถึง กลวิธีเรียนที่ผู้เรียนใช้ในการวางแผน การเรียน การตรวจสอบการเรียน รวมทั้งการประเมินผลการเรียน เป็นต้น
2. **กลวิธีด้านความรู้ความคิด (cognitive strategies)** หมายถึง กลวิธีเกี่ยวกับกระบวนการทางความคิด เช่น กลวิธีจดบันทึก (note-taking) คือ การจดบันทึกคำหรือใจความสำคัญในรูปถ้อยคำย่อ หรือสัญลักษณ์ เป็นต้น
3. **กลวิธีด้านสังคมและอารมณ์ (social /affective strategies)** หมายถึง กลวิธีที่ใช้เมื่อต้องปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น เช่น การถามคำถาม การทำงานหรือทำกิจกรรมร่วมกับผู้อื่น หรือทำงานร่วมกับเจ้าของภาษา
4. **กลวิธีด้านการจำ (memory-related strategies)** หมายถึง กลวิธีที่ช่วยในการจำ เช่น การใช้คำสำคัญ การทบทวนคำศัพท์ การใช้ท่าทางประกอบคำอธิบาย
5. **กลวิธีการชดเชย (compensatory strategies)** หมายถึง กลวิธีที่ผู้เรียนใช้เพื่อสื่อสารและเดาความหมายเมื่อประสบปัญหาในการใช้ภาษาเป้าหมาย เช่น การเดาความหมายโดยตัวบ่งชี้ทางภาษา การสร้างคำใหม่ การใช้คำพ้องความหมาย

2.2 แนวคิดด้านแรงจูงใจ

แรงจูงใจ หมายถึง การที่ผู้เรียนเกิดความชอบและสนใจในการเรียนรู้ภาษาเพื่อให้ตนเองบรรลุเป้าหมายที่วางไว้ โดยแรงจูงใจในการเรียนภาษาเป็นปัจจัยที่ทำให้การเรียนรู้ภาษาง่ายขึ้นและนำไปสู่ความสำเร็จในการเรียนภาษาเป้าหมาย (Dickinson, 1995; Dornyei, 2001) นอกจากนี้ ดิคินสัน (Dickinson, 1995) และเดิร์นเน (Dornyei, 2001) ได้อธิบายประเภทของแรงจูงใจ โดยแบ่งเป็น 2 ประเภท คือ แรงจูงใจภายใน หมายถึง การที่ผู้เรียนสนใจที่จะเรียนรู้ภาษาที่สอง/ภาษาต่างประเทศเพราะความชอบ ส่วนแรงจูงใจอีกประเภท คือ แรงจูงใจภายนอก หมายถึง การที่ผู้เรียนต้องการที่จะเรียนรู้ภาษาที่สอง/ภาษาต่างประเทศเพราะต้องการผลตอบแทนภายนอก เช่น รางวัล การสอบผ่าน หรือโอกาสการได้งานที่ตีกักการศึกษาหลายท่านศึกษาปัจจัยด้านแรงจูงใจใน

การเรียนอาทิ ไรอันและสติลเลอร์ (Ryan and Stiller, 1991) และเดซีและไรอัน (Deci and Ryan, 2000) และ พบในทำนองเดียวกันว่าแรงจูงใจภายในมีความสำคัญอย่างยิ่งในการเรียนรู้ภาษาโดยจะช่วยให้ผู้เรียนมีประสิทธิผลในการเรียนภาษาที่สอง/ภาษาต่างประเทศ นอกจากนี้ ปัจจัยด้านครอบครัวและผู้สอนเป็นสิ่งผลักดันให้ผู้เรียนเกิดความชอบและสนใจเรียนภาษา โดยแรงจูงใจภายในจะช่วยกระตุ้นให้ผู้เรียนหาวิธีเรียนที่เหมาะสมเพื่อขจัดอุปสรรคในการเรียนภาษา นอกจากนี้ ยังพบว่าปัจจัยเกี่ยวกับผู้เรียนมีผลต่อความสำเร็จในการเรียนภาษา เช่น ปัจจัยด้านแรงจูงใจ ทักษะ กลวิธีการเรียน เป็นต้น (Larsen-Freeman and Long, 1991; Ellis, 1994; Brown, 2000)

จากการศึกษางานวิจัยของ ดิคกินสัน (Dickinson, 1995) เดิร์นเย (Dornyei, 2001) ไรอันและสติลเลอร์ (Ryan and Stiller, 1991) และ เดซีและไรอัน (Deci and Ryan, 2000) จะเห็นว่า แรงจูงใจภายในเป็นแรงจูงใจที่สำคัญที่จะทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ภาษาอย่างมีประสิทธิภาพและนำไปสู่การเรียนรู้ด้วยตนเองของผู้เรียน โดยแรงจูงใจเป็นปัจจัยที่ทำให้ผู้เรียนเลือกวิธีเรียนที่ตนถนัดและเหมาะสมมาใช้ในการเรียนภาษา นอกจากนี้ทั้งแรงจูงใจภายในและแรงจูงใจภายนอกยังเป็นสิ่งสำคัญที่ช่วยกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ภาษาได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งจะนำไปสู่ความสำเร็จในการเรียนภาษาที่สอง/ต่างประเทศ

2.3 แนวคิดด้านการเรียนรู้ด้วยวิธีของตนเอง

นับตั้งแต่ปี ค.ศ. 2000 เป็นต้นมา นักวิจัยและนักการศึกษาจำนวนมากให้ความสนใจศึกษาการเรียนการสอนภาษาที่เน้นการเรียนรู้ด้วยวิธีเรียนของผู้เรียนเอง โดยมีงานวิจัยที่น่าสนใจเกี่ยวกับการเรียนรู้ด้วยวิธีเรียนของตนเองอย่างหลากหลาย ปัจจุบันพบว่ามีผู้สนใจศึกษาการเรียนการสอนภาษาที่นำไปสู่การพัฒนาผู้เรียนให้มีวิธีเรียนของตนเองทั้งในด้านทฤษฎีและปฏิบัติมากขึ้น (Benson, 2011)

มีผู้นิยามความหมายของการเรียนรู้ด้วยวิธีเรียนของผู้เรียนแตกต่างกันบ้าง ดังคำจำกัดความต่อไปนี้

ดิกคินสัน (Dickinson, 1981 อ้างถึงใน Benson, 2006) กล่าวว่า การเรียนรู้ด้วยวิธีเรียนของผู้เรียนเองคือ การที่ผู้เรียนนำวิธีการเรียนรู้ของตนเองมาใช้ในสถานการณ์ต่างๆในการเรียน โดยผู้เรียนมีหน้าที่ตัดสินใจเลือกวิธีเรียนและนำมาปฏิบัติในการเรียนรู้ภาษา

โฮเลค (Holec, 1981 อ้างถึงใน Benson, 2006) กล่าวว่า การเรียนรู้ด้วยวิธีเรียนของผู้เรียนคือ การที่ผู้เรียนมีความรับผิดชอบในการเรียนรู้ภาษาด้วยวิธีของตนเอง และมีวิธีการควบคุมวิธีเรียนด้วยตนเอง

ส่วนลิทเทิล (Little, 2000) กล่าวว่า ในการเรียนรู้ภาษาด้วยวิธีเรียนของตนเองนั้น ผู้เรียนจะต้องพัฒนาและฝึกฝนการเรียนรู้ของตนเองโดยสามารถตัดสินใจเลือกวิธีเรียนและการกระทำได้อย่างอิสระ

นอกจากนี้ เบนสัน (Benson, 2011) กล่าวว่า การเรียนรู้ด้วยวิธีของผู้เรียนเองนั้น เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นโดยธรรมชาติซึ่งสามารถแบ่งได้เป็น 3 ประเภทคือ การจัดการการเรียนรู้ (learning management) กระบวนการด้านความรู้ความคิด (cognitive process) และ เนื้อหาในการเรียนรู้ (learning content) ซึ่งมีความสอดคล้องกับความเห็นของ นูแนน (Nunan, 1991) ที่ว่า ความสำเร็จในการเรียนขึ้นอยู่กับระดับของการเรียนรู้ด้วยตนเอง (degree of autonomy) นอกจากนี้ผู้เรียนยังต้องสามารถเชื่อมโยงเนื้อหาจากการเรียนรู้ในห้องเรียนกับความรู้ที่อยู่นอกห้องเรียนได้

จะเห็นว่าการเรียนรู้ด้วยตนเองของผู้เรียนมีความสำคัญต่อกระบวนการเรียนรู้ภาษาที่สอง/ต่างประเทศเนื่องจากผู้เรียนสามารถนำวิธีการเรียนหรือเทคนิคต่างๆ ที่ตนเองเลือกไปใช้ในสถานการณ์ต่างๆ ทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียนได้อย่างมีอย่างมีประสิทธิภาพ (Little, 2000; Benson, 2011) นอกจากนี้ ยังพบว่าเงื่อนไขสำคัญที่ทำให้การเรียนรู้ด้วยตนเองของผู้เรียนประสบความสำเร็จ คือ กลวิธีด้านความรู้ความคิด แรงจูงใจ และทัศนคติ เป็นต้น (Sheerin, 1997 อ้างถึงใน Benson and Voller, 1997) อย่างไรก็ตาม ผู้สอนมีส่วนสำคัญในการสนับสนุนการเรียนรู้ด้วยตนเองของผู้เรียน โดยควรมีการปรับวิธีการเรียนการสอนภาษาให้สอดคล้องกับผู้เรียนซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญ และมีอิทธิพลต่อการสร้างโอกาสให้ผู้เรียนมีวิธีเรียนของตนเอง

นักวิจัยและนักการศึกษาหลายท่านได้ชี้ให้เห็นความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจกับการเรียนรู้ด้วยวิธีเรียนของตนเองในการเรียนภาษาที่สอง/ภาษาต่างประเทศดังนี้

เพียร์สัน (Pearson, 2003) ให้ความเห็นว่า ผู้เรียนที่มีวิธีเรียนของตนเองจะมีแรงจูงใจที่สูงในการเรียนภาษา ซึ่งจะนำไปสู่การเรียนภาษาอย่างมีประสิทธิภาพ

ส่วนสแปรทฮัมเพรย์และชาน (Spratt, Humphrey and Chan, 2002) โดยศึกษาวิจัยความสัมพันธ์ของแรงจูงใจและการเรียนรู้ด้วยตนเองของผู้เรียนในประเทศฮ่องกงพบว่าแรงจูงใจของผู้เรียนนำไปสู่การเรียนด้วยวิธีเรียนของผู้เรียนโดยแรงจูงใจเกิดขึ้นก่อนการเรียนรู้อย่างตนเอง

นอกจากนี้ ดิคกินสัน (Dickinson, 1995) และอุชิโอดะ (Ushioda, 1996) กล่าวในทำนองเดียวกันว่า ความสัมพันธ์ของการเชื่อมโยงระหว่างการเรียนรู้ด้วยวิธีเรียนของตนเองกับแรงจูงใจเป็นสิ่งที่ทำให้ผู้เรียนเกิดความรับผิดชอบต่อการเรียนรู้ของตนเอง โดยแรงจูงใจที่ดีจะส่งผลต่อกระบวนการเรียนรู้ภาษาด้วยวิธีเรียนภาษาของตนเองในรูปแบบต่างๆ

จากคำกล่าวที่อ้างมาข้างต้น จะเห็นว่า ทั้งแรงจูงใจในการเรียนและการเรียนด้วยวิธีของตนเองมีความสำคัญต่อการเรียนรู้ภาษาเนื่องจากแรงจูงใจเป็นสิ่งสำคัญในกระบวนการเรียนรู้ โดยเฉพาะแรงจูงใจภายในซึ่งเกิดจากความชอบหรือสนใจในการเรียนภาษาแม้ว่าแรงจูงใจภายในของผู้เรียนจะเป็นพลังในการกระตุ้นให้เกิดการเรียนรู้ภาษาที่ดีแก่ผู้เรียน แต่ทั้งแรงจูงใจภายในและแรงจูงใจภายนอกล้วนมีความสำคัญต่อกระบวนการเรียนรู้ภาษาสอง/ภาษาต่างประเทศ นอกจากนี้แรงจูงใจมีความสัมพันธ์กับการเรียนด้วยวิธีของตนเอง (autonomous learning) ของผู้เรียน โดยพบว่า หากผู้เรียนมีแรงจูงใจที่สูงจะส่งผลให้ผู้เรียนคิดหาวิธีการเรียนในรูปแบบต่างๆ เพื่อนำมาพัฒนาทักษะทางด้านภาษาและแก้ไขปัญหาที่เกิดจากการเรียนภาษาเป้าหมายของตน ซึ่งเป็นการส่งเสริมให้ผู้เรียนมีวิธีเรียนของตนเอง (learner autonomy)

2.4 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.4.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับกลวิธีการเรียนภาษาในต่างประเทศและประเทศไทย

ในการศึกษางานวิจัยส่วนใหญ่ที่เกี่ยวข้องกับกลวิธีการเรียนพบว่าผู้เรียนใช้กลวิธีการเรียนภาษา (learning strategies) ที่แตกต่างกัน โดยกลวิธีที่นักเรียนใช้ในการเรียนภาษาอังกฤษ แบ่งออกได้เป็น 2 ประเภท โดยใช้เกณฑ์ของโอแมลลีย์และชาโมต์ (O'Malley and Chamot, 1990) คือ 1. กลวิธีด้านความรู้ความคิด (cognitive strategies) เช่น การใช้เหตุผล การวิเคราะห์การสรุปการฝึกฝน 2. กลวิธีที่นำไปสู่ความสำเร็จ (metacognitive strategies) เช่น การวางแผนการเรียนเป็นต้นโดยงานวิจัยเกี่ยวกับกลวิธีเรียนภาษาอังกฤษที่น่าสนใจ มีดังนี้

ซาง (Chang, 1991) ศึกษาเรื่องกลวิธีในการเรียนอังกฤษของนักศึกษาชาวจีน โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบกลวิธีในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษและเรียนวิชาเอกต่างกันกลุ่มตัวอย่างประชากรมีจำนวน 50 คน ส่วนเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือแบบทดสอบความสามารถในการพูดและแบบสอบถามกลวิธีในการเรียนภาษา ผลการศึกษาพบว่านักศึกษาใช้กลวิธีการชัดเจนมากที่สุดและใช้กลวิธีด้านสังคมน้อยที่สุด นอกจากนี้พบว่านักศึกษาที่มีระดับความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษต่างกันใช้กลวิธีการเรียนที่ไม่ต่างกัน

ส่วนกรีนและอ็อกฟอร์ด (Green and Oxford, 1995) ศึกษาเรื่องกลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษ และความสามารถด้านภาษาอังกฤษของนักศึกษาในประเทศเปอร์โตริโก ตัวอย่างประชากรเป็นนักศึกษาจำนวน 374 คน โดยจำแนกตามความสามารถด้านภาษาอังกฤษ คือ กลุ่มที่มีความสามารถด้านภาษาอังกฤษสูง กลุ่มที่มีความสามารถด้านภาษาอังกฤษปานกลาง และกลุ่มที่มีความสามารถด้านภาษาอังกฤษต่ำ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบทดสอบความสามารถด้านภาษาอังกฤษ และแบบสอบถามกลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษ ผลการศึกษาพบว่า นักศึกษาที่มีความสามารถด้านภาษาอังกฤษต่ำจะมีความถี่ในการใช้กลวิธีน้อยกว่านักศึกษาที่มีความสามารถด้านภาษาอังกฤษสูงและนักศึกษาที่มีความสามารถด้านภาษาอังกฤษสูงใช้กลวิธีด้านความรู้ความคิดมากกว่านักศึกษาที่มีความสามารถด้านภาษาอังกฤษปานกลาง ส่วนนักศึกษาที่มีความสามารถด้านภาษาอังกฤษปานกลางใช้กลวิธีด้านความรู้ความคิดน้อยกว่านักศึกษาที่มีความสามารถด้านภาษาอังกฤษต่ำ

นอกจากนี้ หวัง (Wang, 1997) ได้ศึกษากลวิธีในการเรียนและทัศนคติเกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษ กลุ่มตัวอย่างประชากรเป็นนักศึกษาผู้ใหญ่ชาวจีนจำนวน 20 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือแบบสำรวจกลวิธีในการเรียนภาษา และสำรวจทัศนคติเกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษ ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษามีการใช้กลวิธีต่างๆ ค่อนข้างบ่อย โดยนักศึกษาที่ประสบความสำเร็จใช้กลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษมากกว่านักศึกษาที่ไม่ประสบความสำเร็จ และใช้กลวิธีในการเรียนที่เหมาะสมกว่า นอกจากนี้ยังพบว่านักศึกษาที่ประสบความสำเร็จในการเรียนมีทัศนคติต่อการเรียนภาษาในด้านบวกมากกว่านักศึกษาที่ไม่ประสบความสำเร็จ

ชาคริต สีห์โรหิจจ์ (2541) ศึกษาการใช้กลวิธีในการเรียนการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาวิชาการโรงแรมและการท่องเที่ยว คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยรังสิตจำนวน 24 คน โดยใช้เกณฑ์ของโอแมลลีย์และชาโมต์ (O'Malley and Chamot, 1990) ผู้วิจัยแบ่งนักศึกษาออกเป็นสามกลุ่มตามเกณฑ์ค่าเฉลี่ยของวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน ผู้วิจัยเก็บข้อมูลโดยใช้เรียงความภาษาอังกฤษแบบสอบถามการใช้กลวิธีในการเรียนการเขียนภาษาอังกฤษและการสัมภาษณ์แบบควบคุม ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างทั้งสามกลุ่มใช้กลวิธีในการเรียนการเขียนภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ จำนวน 4 ข้อ จาก 106 ข้อ คือ 1. กลวิธีค้นหาและแก้ไขปัญหาในการเรียนภาษา 2. กลวิธีค้นคว้าจากแหล่งข้อมูล 3. กลวิธีการแปล และ 4. กลวิธีถามเพื่อให้เข้าใจได้ชัดเจน ผู้วิจัยได้ตั้งข้อสังเกตว่าเนื่องจากผู้เรียนทั้งสามกลุ่มเพิ่งเริ่มเรียนการเขียนซึ่งเป็นทักษะใหม่ ตลอดทั้งข้อผิดพลาดที่พบในเรียงความภาษาอังกฤษมีอัตราเฉลี่ยใกล้เคียงกัน

ส่วนอินทิตรา นาเมืองรักษ์ (2542) ศึกษาเรื่องกลวิธีในการเรียน (learning strategies) และกลวิธีในการสื่อสาร (communication strategies) ในการสนทนาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โดยใช้เกณฑ์ของโอแมลลีย์และชาโมต์เช่นเดียวกัน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในงานวิจัยคือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนเบญจมราชาลัย จำนวน 60 คน โดยแบ่งนักเรียนออกเป็น 3 กลุ่มคือ กลุ่มเรียนดี กลุ่มเรียนปานกลาง และกลุ่มเรียนต่ำ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบสอบถามเกี่ยวกับกลวิธีในการสนทนาภาษาอังกฤษ ผลการศึกษาพบว่า กลุ่มเรียนดีมีการใช้กลวิธีในการเรียนมากที่สุด รองลงมาคือกลุ่มเรียนปานกลาง และกลุ่มผลการเรียนต่ำตามลำดับ ส่วนการใช้กลวิธีสื่อสารของนักเรียนพบว่า ทั้งสามกลุ่มใช้ 15 กลวิธี โดยใช้กลวิธีในการถ้อยแถลงมากที่สุด รองลงมาคือกลวิธีลดความซ้ำซ้อน ส่วนกลวิธีที่ใช้น้อยที่สุดคือกลวิธีเปลี่ยนแบบ

สำหรับงานวิจัยของ ดิยุ ศรีนราวัฒน์ และ รัชดาวรรณ จิตต์บรรจง (2544) ที่ศึกษากลวิธีการเรียนและปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับมหาวิทยาลัย ตัวอย่างประชากรในการศึกษา คือนักศึกษามหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์จากคณะต่างๆ ที่เรียนวิชา EG. 241 Listening and Speaking 1 จำนวน 90 คน แบ่งออกเป็นสองกลุ่ม คือ กลุ่มที่มีผลการเรียนวิชาภาษาอังกฤษดีและกลุ่มที่มีผลการเรียนต่ำ ผลการศึกษาพบว่า กลวิธีเรียนที่ทั้งสองกลุ่มใช้ในระดับที่แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (ระดับ .05) คือ กลวิธีการใช้ภาษาไทยเป็นฐานในการคิดแล้วพูดเป็นภาษาอังกฤษ ส่วนกลวิธีสื่อสาร (communication strategies) ที่ทั้งสองกลุ่มใช้แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (ระดับ .05) คือ กลวิธีการพูดภาษาอังกฤษปนไทย กล่าวคือ กลุ่มที่มีผลการเรียนวิชาภาษาอังกฤษดีใช้ภาษาไทยเป็นฐานในการคิดเพื่อพูดภาษาอังกฤษน้อยกว่า และพูดภาษาอังกฤษปนไทยน้อยกว่า และพบว่ากลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มมีแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษในระดับที่สูง

ผลการศึกษาข้างต้นสามารถสรุปได้ว่า ผู้เรียนมีกลวิธีในการเรียนแตกต่างกันและนักเรียนกลุ่มที่มีผลการเรียนดีจะใช้กลวิธีการเรียนในจำนวนที่มากกว่าและหลากหลายกว่ากลุ่มที่มีผลการเรียนต่ำ เช่น ใช้กลวิธีการคิดวิเคราะห์ และตั้งคำถามในการเรียนเมื่อสงสัย ตลอดทั้งการหาความรู้นอกห้องเรียนนอกจากนี้ยังพบว่ามีปัจจัยอื่นๆ เช่น แรงจูงใจและทัศนคติต่อการเรียน เป็นปัจจัยที่มีความสำคัญต่อการเลือกใช้กลวิธีในการเรียนและสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาของผู้เรียน

2.4.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนด้วยวิธีของตนเอง

การเรียนรู้ภาษาด้วยวิธีของตนเองของผู้เรียน เป็นวิธีการอย่างหนึ่งที่ช่วยให้เกิดการพัฒนาและฝึกฝนด้านความสามารถในการเรียนภาษาของผู้เรียน ซึ่งผู้เรียนสามารถตัดสินใจหรือใช้ความคิดของตนได้อย่างเป็นอิสระ (Little, 1994) งานวิจัยที่น่าสนใจเกี่ยวกับการเรียนภาษาด้วยวิธีเรียนของผู้เรียนเอง (autonomous learning) โดยสรุปได้ดังนี้

งานวิจัยของศุภฤทัย สุมณวิริยะ (2550) ศึกษาเรื่อง การเปรียบเทียบกิจกรรมการเรียนภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน กลวิธีการเรียนรู้ และเจตคติต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองของนักเรียนในหลักสูตรที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อการสอนกับหลักสูตรปกติในโรงเรียนมัธยมศึกษา โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบตัวแปรที่บ่งชี้ความสามารถในการเรียนรู้ด้วยตนเองของนักเรียนที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อการสอนกับหลักสูตรปกติ ซึ่งกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาคือ

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 499 คน ที่ศึกษาอยู่ในโรงเรียนรัฐบาล ที่มีการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อการสอนและหลักสูตรปกติ จำนวน 4 โรงเรียน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือแบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์โดยผลการศึกษาพบว่านักเรียนในหลักสูตรที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อการสอนมีวิธีเรียนในแบบของตนเอง (learner autonomy) ในระดับที่สูงกว่านักเรียนในหลักสูตรปกติส่วนด้านเจตคติพบว่านักเรียนที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อการสอนมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนรู้ด้วยวิธีเรียนของตนเองมากกว่านักเรียนในหลักสูตรปกติ

ส่วนงานวิจัยของ ชู (Xu, 2013) ที่ศึกษาการเรียนรู้อำนาจภาษาที่สองด้วยการเรียนด้วยวิธีของผู้เรียนเองโดยผู้เรียนชาวจีนที่ไม่ได้เรียนวิชาเอกภาษาอังกฤษซึ่งศึกษาอยู่ในระดับสูงกว่าปริญญาตรี ตัวอย่างประชากรเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 1 จำนวน 100 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือแบบสอบถามและการสัมภาษณ์ ผลการศึกษาพบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่ยังขาดความตระหนักความมุ่งมั่นและแรงจูงใจที่จะพัฒนาตนเองไปสู่การมีวิธีเรียนของตนเอง (learner autonomy) ในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ นอกจากนี้ยังพบว่านักศึกษาส่วนใหญ่ขาดการใส่ใจและมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนภาษาอังกฤษ เช่น การสื่อสารกับเจ้าของภาษา การเขียนรายงานต่างๆ เป็นภาษาอังกฤษ ทั้งนี้ผลการวิจัยเห็นว่า ผู้สอนควรมีบทบาทและสนับสนุนในการสร้างโอกาสให้ผู้เรียนมีวิธีเรียนในแบบของตนเองเพื่อพัฒนาความสามารถในการสื่อสารและฝึกฝนการใช้ภาษาอังกฤษของผู้เรียนให้เกิดประสิทธิผล

จากงานวิจัยที่กล่าวมาข้างต้น กล่าวโดยสรุปได้ว่า การเรียนด้วยวิธีของตนเอง (autonomous learning) ของผู้เรียนภาษาที่สอง/ภาษาต่างประเทศ มีความเชื่อมโยงกับปัจจัยอื่นๆ เช่น ทักษะคิดของผู้เรียนต่อการเรียนภาษา แรงจูงใจของผู้เรียน เป็นต้น จะเห็นว่า ผู้เรียนที่เรียนในหลักสูตรภาษาอังกฤษจะมีระดับของการเรียนด้วยวิธีเรียนในแบบของตนเองที่สูงกว่าผู้เรียนที่เรียนหลักสูตรปกติหรือผู้เรียนที่ไม่ได้เรียนวิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาเอก และบทบาทของผู้สอนมีส่วนสำคัญที่ช่วยในการพัฒนาผู้เรียนให้มีวิธีเรียนเป็นของตนเอง (learner autonomy)

2.4.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจที่มีต่อการเรียนภาษา

แรงจูงใจเป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จในการเรียนภาษาที่สอง/ภาษาต่างประเทศเนื่องจากแรงจูงใจทำให้ผู้เรียนภาษาเกิดความมุ่งมั่นและความปรารถนาที่จะให้ตนเองประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาเป้าหมาย (Dornyei, 2001) ส่วนงานวิจัยที่น่าสนใจที่

เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจต่อการเรียนภาษาที่มีต่อกลวิธีการเรียนและการเรียนด้วยวิธีของตนเอง ดังต่อไปนี้

ลี (Lee, 1998) ศึกษาเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ และกลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนนายเรือในประเทศเกาหลี โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษและศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษกับกลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนนายเรือในประเทศเกาหลี ตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนนายเรือ จำนวน 377 คน ส่วนเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือแบบสอบถามกลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษ และแบบวัดแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนนายเรือมีแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษที่สูง และยังพบว่าแรงจูงใจและกลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์กัน

ส่วนสแปรท ฮัมเปร์ย์ และชาน (Spratt, Humphrey and Chan, 2002) ศึกษาความสัมพันธ์ของวิธีเรียนด้วยตนเองและแรงจูงใจกับนักเรียนชาวฮ่องกงจำนวน 508 คน การศึกษามีการประเมินความพร้อมของผู้เรียนต่อการเรียนรู้ด้วยตนเองซึ่งมีผลต่อเรียนรู้ภาษา และมีการประเมินระดับแรงจูงใจและความถี่ของกิจกรรมในห้องเรียนและนอกเรียน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือแบบสอบถามและการสัมภาษณ์ผลการศึกษาพบว่า ผู้เรียนส่วนใหญ่มีแรงจูงใจในระดับปานกลาง ส่วนความสัมพันธ์ของระดับแรงจูงใจกับความถี่ในการทำกิจกรรมทั้งในและนอกห้องเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (.05) ดังนั้นกล่าวสรุปได้ว่า แรงจูงใจมีบทบาทสำคัญต่อความพร้อมในการเรียนภาษาและมีความสัมพันธ์กับการเรียนด้วยตนเองของผู้เรียน ตลอดทั้งผลกระทบต่อการพัฒนาด้านการสอนของผู้สอนในการเลือกวิธีการสอน หรือการกำหนดเนื้อหาในการสอนในสถานการณ์ต่างๆ ทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน

ดังการศึกษางานวิจัยที่กล่าวมาข้างต้นของ ลี (Lee, 1998) และ สแปรทฮัมเปร์ย์ และชาน (Spratt, Humphrey and Chan, 2002) จะเห็นว่า แรงจูงใจในการเรียนภาษา มีผลกระทบต่อการใช้กลวิธีการเรียน เนื่องจากผู้เรียนจะตัดสินใจในการเลือกวิธีเรียนที่ตนเองถนัดมาใช้ในการเรียนรู้ภาษาเพื่อให้เกิดผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาเป้าหมาย นอกจากนี้แรงจูงใจยังมีความสัมพันธ์กันกับการเรียนด้วยวิธีของตนเอง เนื่องจากเป็นการสร้างโอกาสให้ผู้เรียนได้พัฒนาความสามารถด้านภาษาให้ดียิ่งขึ้น เช่น การหาความรู้จากกิจกรรมในห้องเรียน การเชื่อมโยงเนื้อหาที่เรียนกับความรู้นอกห้องเรียนได้

สำหรับงานวิจัยด้านกลวิธีเรียนภาษาที่อ้างอิงมาข้างต้นจะพบว่า การเลือกใช้วิธีเรียนหรือกลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนนั้นมีความแตกต่างกัน เนื่องจากผู้เรียนที่ใช้กลวิธีในการเรียนที่หลากหลายกว่าและบ่อยกว่าจะมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนสูงกว่าผู้เรียนที่ใช้กลวิธีในการเรียนน้อยกว่า นอกจากนี้ยังพบว่ามีปัจจัยอื่นที่มีอิทธิพลต่อการเลือกใช้กลวิธีเรียนต่างๆ เช่น แรงจูงใจ การเรียนด้วยวิธีของตนเองและทัศนคติ เป็นต้น ทั้งนี้จากการศึกษางานวิจัยที่ผ่านมา ผู้วิจัยพบว่า แรงจูงใจในการเรียนมีความสัมพันธ์กับการเรียนด้วยวิธีของตนเอง (autonomous learning) ของผู้เรียนในการเรียนภาษาที่สอง/ภาษาต่างประเทศ โดยแรงจูงใจที่ดีจะส่งผลกระทบต่อระดับของการเรียนด้วยวิธีของตนเองที่สูงซึ่งทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ภาษาอย่างมีประสิทธิภาพ

จากการทำงานวิจัยส่วนใหญ่ที่ผ่านมาไม่ได้มีการศึกษาเกี่ยวกับผู้เรียนที่มีความสามารถด้านภาษาอังกฤษในเกณฑ์ค่อนข้างต่ำเป็นการเฉพาะ ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษา กลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษของกลุ่มผู้เรียนที่มีประสิทธิภาพและความสามารถด้านภาษาอังกฤษในเกณฑ์ค่อนข้างต่ำที่ศึกษาอยู่ในระดับมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 3 ในโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร ทั้งนี้เนื่องจากผู้วิจัยเห็นว่าผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 3 ได้เรียนภาษาอังกฤษมาเป็นระยะเวลาพอสมควร และผู้เรียนสามารถนำความรู้ด้านภาษาอังกฤษไปใช้ในการศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น ทั้งในสายสามัญและสายอาชีพ อีกทั้งผู้เรียนสามารถนำความรู้ด้านภาษาอังกฤษไปใช้ประโยชน์ในการประกอบอาชีพในอนาคต ดังนั้น ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาว่าผู้เรียนกลุ่มดังกล่าวมีแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษในระดับใด มีการเลือกใช้กลวิธีเรียนของตนเองอย่างไร ตลอดจนทั้งศึกษาว่าแรงจูงใจมีผลต่อการใช้กลวิธีการเรียนและการเรียนด้วยวิธีของตนเองอย่างไร และผู้เรียนมีวิธีเรียนในแบบของตนเองอย่างไร โดยผลของการศึกษาที่ได้สามารถนำไปใช้เป็นแนวทางในการปรับปรุงและพัฒนาด้านกลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

บทที่ 3

วิธีการวิจัย

ในการศึกษาเรื่อง “กลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 3 ในสังกัดกรุงเทพมหานครที่มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษต่างกัน” ผู้วิจัยกำหนดวิธีดำเนินการวิจัย โดยแบ่งเป็น 5 ขั้นตอนดังต่อไปนี้

3.1 วัตถุประสงค์ในการศึกษา

3.1.1 เพื่อศึกษากลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษ แรงจูงใจ และการเรียนรู้ด้วยวิธีของตนเองของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 3 ที่มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษต่างกัน ในโรงเรียนที่ต่างกัน

3.1.2 เพื่อศึกษาความสัมพันธ์กันระหว่างการใช้ แรงจูงใจ กลวิธีการเรียนและการเรียนรู้ด้วยวิธีเรียนของตนเอง

3.1.3 เพื่อเปรียบเทียบการใช้กลวิธีการเรียน แรงจูงใจ และการเรียนรู้ด้วยวิธีของตนเองของนักเรียนโรงเรียนบางชั้นและนักเรียนโรงเรียนมัธยมประชานิเวศน์

3.2 ประชากรที่ใช้ในการศึกษา

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ คือ นักเรียนระดับมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 3 ของโรงเรียนในสังกัดกรุงเทพมหานครในเขตการศึกษาต่างกัน 2 โรงเรียน คือ โรงเรียนบางชั้นและโรงเรียนมัธยมประชานิเวศน์ ซึ่งเป็นโรงเรียนในพื้นที่เขตชานเมือง ผู้วิจัยเก็บข้อมูลจากนักเรียนชายและหญิงในแต่ละโรงเรียน โรงเรียนละ 100 คนรวมกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 200 คน

3.2.1 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยแบ่งกลุ่มตัวอย่างนักเรียนออกเป็น 2 กลุ่มตามผลสัมฤทธิ์ด้านการเรียนภาษาอังกฤษ ได้แก่ กลุ่มที่ได้คะแนนเฉลี่ยวิชาภาษาอังกฤษในเกณฑ์สูง (คะแนนเฉลี่ยระดับ 3.01 – 4.00) และกลุ่มที่ได้คะแนนเฉลี่ยสะสมของวิชาภาษาอังกฤษในเกณฑ์ต่ำ (คะแนนเฉลี่ยระดับ 2.00 -

2.50) ทั้งนี้เป็นคะแนนวิชาภาษาอังกฤษจากภาคการศึกษาล่าสุด ทั้งนี้ผู้วิจัยได้ยกเว้นไม่ศึกษานักเรียนกลุ่มที่มีผลการศึกษาวิชาภาษาอังกฤษในระดับกลาง (2.51-3.00)

3.3 เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล

เครื่องมือสำคัญในการเก็บข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ คือ แบบสอบถาม 3 ชุด ซึ่งสอบถามเกี่ยวกับกลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษ แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ และแบบสอบถามเกี่ยวกับการเรียนด้วยวิธีของตนเอง (autonomous learning) ของผู้เรียน โดยเป็นเครื่องมือที่ผู้วิจัยจัดทำขึ้นตามเกณฑ์ของโอแมลลีย์และชาโมต์ (O'Malley and Chamot, 1990) และ กรีนและอ็อกฟอร์ด (Green and Oxford, 1995) โดยได้ปรับให้เข้ากับบริบทของผู้เรียนกลุ่มตัวอย่าง ตลอดทั้งมีการสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนเกี่ยวกับหัวข้อสำคัญในแบบสอบถาม ทั้งนี้เพื่อให้โอกาสนักเรียนได้แสดงความคิดเห็นเพิ่มเติม ซึ่งเป็นการตรวจสอบด้วยว่า ข้อมูลของผู้ตอบในแบบสอบถามสอดคล้องกับการให้ความคิดเห็นเพิ่มเติมของผู้เรียนหรือไม่

3.4 วิธีเก็บข้อมูล

3.4.1 ผู้วิจัยนำหนังสือขอความร่วมมือในการวิจัยจากบัณฑิตวิทยาลัยไปติดต่อผู้อำนวยการและฝ่ายวิชาการของโรงเรียนกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 โรงเรียน เพื่อขออนุญาตและนัดเวลาที่ จะทำการเก็บข้อมูล

3.4.2 นำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแก้ไขแล้ว ไปทดลองใช้กับนักเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 ชุด โดยพบค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถามที่ระดับ 0.95

3.4.3 นำแบบสอบถามไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาจริง ด้วยวิธีการแจกแบบสอบถาม โดยไม่ต้องระบุชื่อและให้เวลากลุ่มตัวอย่างตอบแบบสอบถามประมาณ 30 นาที

3.4.4 สอบถามความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างโรงเรียนละ 10 คน และใช้เวลาสอบถามผู้เรียนในประเด็นเกี่ยวกับกลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษ ประมาณคนละ 5-10 นาที โดยผู้วิจัยได้จดบันทึก/บันทึกเทปประเด็นที่สำคัญจากการให้ความคิดเห็นของผู้เรียน เพื่อนำผลมาประกอบการวิเคราะห์ว่าสอดคล้องกันกับแบบสอบถามหรือไม่

3.5 วิธีวิเคราะห์ข้อมูล

3.5.1 นำแบบสอบถามทั้งหมดจำนวน 200 ชุด ที่ได้จากการสุ่มแบบสอบถามจากจำนวนแบบสอบถามจากการเก็บข้อมูลจริงจำนวน 220 ชุด มาวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ย (\bar{x}) ในการใช้กลวิธีการเรียน แรงจูงใจในการเรียน และวิธีเรียนด้วยวิธีของตนเองของผู้เรียนจากกลุ่มตัวอย่างที่มีผลการเรียนวิชาภาษาอังกฤษดีและกลุ่มที่มีผลการเรียนต่ำ ว่าแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติหรือไม่ด้วยการทดสอบค่า t (t-test)

3.5.2 ทดสอบว่า แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์กับกลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษ และวิธีเรียนในแบบของตนเองของผู้เรียนหรือไม่ ด้วยการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson Correlation Coefficient (r))

3.5.3 ตรวจสอบความตรงหรือความแม่นยำ (Validity) ของเครื่องมือคือแบบสอบถามที่สร้างขึ้น โดยมีการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญว่า เนื้อหาในแบบสอบถามครอบคลุมประเด็นที่ต้องการศึกษาหรือไม่

3.5.4 ในการแปลความหมายค่าเฉลี่ยที่ได้จากการคำนวณ ผู้วิจัยกำหนดความหมายของค่าเฉลี่ยตามเกณฑ์ต่อไปนี้

ระดับค่าเฉลี่ย	ความหมาย		
	กลวิธีการเรียนภาษา	แรงจูงใจ	การเรียนด้วยวิธีของตนเอง
4.21 - 5.00	ปฏิบัติมากที่สุด	เห็นด้วยมากที่สุด	เห็นด้วยมากที่สุด
3.41 - 4.20	ปฏิบัติมาก	เห็นด้วยมาก	เห็นด้วยมาก
2.61 - 3.40	ปฏิบัติปานกลาง	เห็นด้วยปานกลาง	เห็นด้วยปานกลาง
1.81 - 2.60	ปฏิบัติน้อย	เห็นด้วยน้อย	เห็นด้วยน้อย
1.00 - 1.80	ปฏิบัติน้อยที่สุด	เห็นด้วยน้อยที่สุด	เห็นด้วยน้อยที่สุด

บทที่ 4

ผลการวิจัยและอภิปรายผล

จากการวิเคราะห์ข้อมูลที่เป็นการสอบถามระดับการใช้กลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษ แรงจูงใจในการเรียนภาษา และวิธีเรียนภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ปรากฏผลดังต่อไปนี้

4.1 กลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษ

4.1.1 กลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างโรงเรียนบางชั้น ในการวิเคราะห์การใช้กลวิธีการเรียนภาษา โดยเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ด้านการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในระดับสูง (กลุ่มสูง) และกลุ่มตัวอย่างที่มีผลสัมฤทธิ์ด้านการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในระดับต่ำ (กลุ่มต่ำ) ปรากฏผลดังนี้

ตารางที่ 4.1

เปรียบเทียบการใช้กลวิธีแต่ละประเภทของกลุ่มตัวอย่าง (โรงเรียนบางชั้น)

ประเภทกลวิธี	กลุ่มสูง		กลุ่มต่ำ		ค่า t
	(\bar{X})	SD	(\bar{X})	SD	
1. กลวิธีการนำไปสู่ความสำเร็จ	3.46	0.89	3.03	1.52	-1.814
2. กลวิธีด้านความรู้ความคิด	3.65	0.26	3.20	0.25	-4.714
3. กลวิธีด้านสังคมและอารมณ์	3.53	0.78	3.10	1.06	-1.636
4. กลวิธีด้านการจำ	3.63	0.84	3.12	1.14	-2.857
5. กลวิธีด้านการชดเชย	3.44	0.98	3.03	1.05	-2.560
เฉลี่ยรวม	3.53	0.75	3.18	1.00	

จากตาราง 4.1 จะพบว่าผู้เรียนกลุ่มสูงใช้กลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษในระดับสูง ส่วนผู้เรียนกลุ่มต่ำใช้กลวิธีเรียนระดับปานกลาง โดยผู้เรียนทั้งสองกลุ่มใช้กลวิธีด้านความรู้ความคิดในระดับสูง รองลงมาคือ กลวิธีเรียนด้านการจำ และกลวิธีด้านสังคมและอารมณ์ตามลำดับ ทั้งนี้จะเห็นว่าการใช้กลวิธีเรียนประเภทต่างๆ กลุ่มสูงจะใช้มากกว่ากลุ่มต่ำ

ตารางที่ 4.2

ความถี่ในการใช้กลวิธีนำไปสู่ความสำเร็จ (โรงเรียนบางชั้น)

กลวิธีเรียน	ความถี่ (frequency)				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1.ตั้งใจเข้าเรียน	6	29	29	4	2
2.วางแผนและทำการบ้านที่ได้รับมอบหมาย	10	21	28	10	1
3.ทบทวนความรู้ที่เรียนไปแล้ว	3	16	34	14	3
4.สรุปเนื้อหาบทเรียนที่เรียนไปแล้ว	3	17	33	16	1
รวม	22	83	124	44	7

ตารางที่ 4.3

เปรียบเทียบการใช้กลวิธีนำไปสู่ความสำเร็จ (โรงเรียนบางชั้น)

กลวิธีเรียน	กลุ่มสูง		กลุ่มต่ำ		ค่า t
	(\bar{X})	SD	(\bar{X})	SD	
1.ตั้งใจเข้าเรียน	3.71	0.78	3.24	0.84	-2.489**
2.วางแผนและทำการบ้านที่ได้รับมอบหมาย	3.60	1.09	3.23	1.60	-1.646
3.ทบทวนความรู้ที่เรียนไปแล้ว	3.34	0.83	2.71	0.82	-3.162**
4.สรุปเนื้อหาบทเรียนที่เรียนไปแล้ว	3.20	0.87	2.94	0.83	-1.287
เฉลี่ยรวม	3.46	0.89	3.03	1.52	

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ในการวิเคราะห์การใช้กลวิธีนำไปสู่ความสำเร็จโดยรวมพบว่า กลุ่มสูงและกลุ่มต่ำใช้กลวิธีนี้แตกต่างกัน กล่าวคือ กลุ่มสูงใช้กลวิธีดังกล่าวในระดับสูง ส่วนกลุ่มต่ำใช้กลวิธีนี้ในระดับปานกลาง สำหรับกลวิธีย่อยที่ทั้งสองกลุ่มใช้ในระดับที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ได้แก่ กลวิธีตั้งใจเข้าเรียน และกลวิธีทบทวนความรู้ที่เรียนไปแล้ว นอกจากนี้พบว่ากลวิธีที่ทั้งสองกลุ่มใช้ในระดับค่อนข้างมากคือ กลวิธีตั้งใจเข้าเรียน และกลวิธีวางแผนและทำการบ้านที่ได้รับมอบหมาย ซึ่งกลุ่มสูงจะใช้กลวิธีนี้ค่อนข้างมากเมื่อเทียบกับกลุ่มต่ำ

ตารางที่ 4.4

ความถี่ในการใช้กลวิธีด้านความรู้ความคิด (โรงเรียนบางชั้น)

กลวิธีเรียน	ความถี่ (frequency)				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1.ฝึกอ่านอย่างรวดเร็วเพื่อจับใจความ	6	17	25	13	9
2.การพยายามทำความเข้าใจความหมายของ ถ้อยคำที่ผู้พูดต้องการสื่อ	7	17	36	6	4
3.ใช้พจนานุกรมอิเล็กทรอนิกส์	14	22	20	13	1
4.จดบันทึกประเด็นสำคัญขณะที่อ่าน	11	24	22	7	6
5. ฝึกฝนการฟังและการพูดตามตัวอย่าง ด้วยการพูดออกเสียง	9	34	19	6	2
6. ใช้ภาษาไทยเป็นฐานในการคิดแล้วจึง พูดหรือเขียน	9	26	21	14	0
รวม	56	140	143	59	22

ตารางที่ 4.5

เปรียบเทียบการใช้กลวิธีด้านความรู้ความคิด (โรงเรียนบางชั้น)

กลวิธีเรียน	กลุ่มสูง		กลุ่มต่ำ		ค่า t
	(\bar{X})	SD	(\bar{X})	SD	
1. ฝึกอ่านอย่างรวดเร็วเพื่อจับใจความ	3.65	0.95	2.77	1.28	-1.478*
2. การพยายามทำความเข้าใจความหมายของถ้อยคำ ที่ผู้พูดต้องการสื่อ	3.83	0.70	3.03	1.09	-3.625
3. ใช้พจนานุกรมอิเล็กทรอนิกส์	3.89	1.05	3.55	1.08	-3.249**
4. จดบันทึกประเด็นสำคัญขณะที่อ่านภาษาอังกฤษ	3.69	0.83	3.09	1.31	-2.282*
5. ฝึกฝนการฟังและการพูดตามตัวอย่างด้วยการพูดออกเสียง	3.74	0.82	3.46	1.01	-1.301
6. ใช้ภาษาไทยเป็นฐานในการคิดแล้วจึงพูดหรือเขียน	3.56	0.95	3.41	0.97	-2.48
เฉลี่ยรวม	3.65	0.26	3.20	0.25	

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตารางที่ 4.5 แสดงให้เห็นว่า กลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มใช้กลวิธีเรียนด้านความรู้ความคิดแตกต่างกัน กล่าวคือ กลุ่มสูงใช้กลวิธีนี้ในระดับที่สูง ส่วนกลุ่มต่ำใช้กลวิธีนี้ในระดับปานกลาง สำหรับกลวิธีที่ทั้งสองกลุ่มใช้แตกต่างกันอย่างมีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มีสองวิธี ได้แก่ กลวิธีการฝึกอ่านอย่างรวดเร็วเพื่อจับใจความ และการจดบันทึกประเด็นสำคัญขณะที่อ่านภาษาอังกฤษ ส่วนกลวิธีด้านความรู้ความคิดที่ทั้งสองกลุ่มใช้ในระดับที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 คือ กลวิธีใช้พจนานุกรมอิเล็กทรอนิกส์

ตารางที่ 4.6

ความถี่ในการใช้กลวิธีด้านสังคมและอารมณ์ (โรงเรียนบางชั้น)

กลวิธีเรียน	ความถี่ (frequency)				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1. สอบถามผู้สอนหรือให้ผู้สอนกล่าวซ้ำเมื่อไม่เข้าใจขณะที่เรียน	8	25	27	6	4
2. เมื่อรู้ว่าตนเองพูดภาษาอังกฤษผิดจะตั้งใจแก้ไขให้ถูกต้อง	11	23	25	9	2
3. ขณะสนทนากับเจ้าของภาษา ถ้าไม่เข้าใจจะขอให้ผู้พูดพูดซ้ำอีกครั้ง	8	19	28	10	5
4. ชอบทำกิจกรรมร่วมกับเพื่อนเพื่อการฝึกฝนภาษา	8	25	23	9	5
5. ถ้ามเพื่อนมากกว่าผู้สอนเมื่อไม่เข้าใจบทเรียน	8	25	27	6	4
รวม	43	117	130	40	20

ตารางที่ 4.7

เปรียบเทียบการใช้กลวิธีด้านสังคมและอารมณ์ (โรงเรียนบางชั้น)

กลวิธีเรียน	กลุ่มสูง		กลุ่มต่ำ		ค่า t
	(\bar{X})	SD	(\bar{X})	SD	
1. สอบถามผู้สอนหรือให้ผู้สอนกล่าวซ้ำเมื่อไม่เข้าใจขณะที่เรียน	3.71	0.78	3.06	1.08	-2.092**
2. เมื่อรู้ว่าตนเองพูดภาษาอังกฤษผิดจะตั้งใจแก้ไขให้ถูกต้อง	3.71	0.89	3.20	1.05	-2.205*
3. ขณะสนทนากับเจ้าของภาษา ถ้าไม่เข้าใจจะขอให้ผู้พูดพูดซ้ำอีกครั้ง	3.54	0.19	2.89	1.10	-2.705**
4. ชอบทำกิจกรรมร่วมกับเพื่อนเพื่อการฝึกฝนภาษา	3.49	0.95	3.14	1.16	-1.348
5. ถ้ามเพื่อนมากกว่าผู้สอนเมื่อไม่เข้าใจบทเรียน	3.23	1.11	3.23	0.94	0.000
เฉลี่ยรวม	3.53	0.78	3.10	1.06	

จากการวิเคราะห์การใช้กลวิธีด้านสังคมและอารมณ์ พบว่าผู้เรียนทั้งสองกลุ่มใช้กลวิธีนี้ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาจากตารางที่ 4.7 จะพบว่ากลวิธีที่กลุ่มสูงใช้มากที่สุด ได้แก่ กลวิธีการสอบถามผู้สอนหรือให้ผู้สอนกล่าวซ้ำเมื่อไม่เข้าใจขณะที่เรียน และกลวิธีเมื่อพูดภาษาอังกฤษผิด จะตั้งใจแก้ไขให้ถูกต้อง เป็นที่น่าสังเกตว่าค่าเฉลี่ยในการใช้กลวิธีย่อยดังกล่าวของกลุ่มตัวอย่างอยู่ในระดับสูงเท่ากัน

ส่วนกลวิธีที่กลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มใช้ซึ่งมีค่าเฉลี่ยที่เท่ากัน คือกลวิธีถามเพื่อนมากกว่าผู้สอนเมื่อไม่เข้าใจบทเรียน นอกจากนี้พบว่า กลุ่มสูงใช้กลวิธีเมื่อรู้ว่าพูดภาษาอังกฤษผิด จะตั้งใจแก้ไขให้ถูกต้องมากกว่ากลุ่มตัวอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนกลวิธีที่ทั้งสองกลุ่มใช้แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระดับ .01 มีสองกลวิธีข้อคือ การสอบถามผู้สอนหรือให้ผู้สอนกล่าวซ้ำเมื่อไม่เข้าใจขณะที่เรียน การขอให้ผู้พูดพูดซ้ำอีกครั้งถ้าไม่เข้าใจ

ตารางที่ 4.8

ความถี่ในการใช้กลวิธีด้านการจำ (โรงเรียนบางชั้น)

กลวิธีเรียน	ความถี่ (frequency)				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1.ฝึกจดจำการการนำคำศัพท์ใหม่ไปใช้ โดยนึกถึง สถานการณ์ของการใช้คำนั้นๆ	11	19	28	7	5
2.เน้นการจำคำหรือถ้อยคำสำคัญที่ จะช่วยให้เข้าใจเรื่องที่อ่าน	9	23	25	11	2
3.จดบันทึกย่อหรือขีดเส้นใต้ใจความ สำคัญเพื่อช่วยในการจดจำสิ่งที่อ่าน	10	23	27	6	4
รวม	30	65	80	24	11

ตารางที่ 4.9

เปรียบเทียบการใช้กลวิธีด้านการจำ (โรงเรียนบางชั้น)

กลวิธีเรียน	กลุ่มสูง		กลุ่มต่ำ		ค่า t
	(\bar{X})	SD	(\bar{X})	SD	
1.ฝึกจดจำการนำคำศัพท์ใหม่ไปใช้ โดยนึกถึง สถานการณ์ของการใช้คำนั้นๆ	3.66	0.96	3.03	1.12	-2.506**
2.เน้นการจำคำหรือถ้อยคำสำคัญที่ จะช่วยให้เข้าใจเรื่องที่อ่าน	3.63	0.77	3.11	1.13	-2.223*
3.จดบันทึกย่อหรือขีดเส้นใต้ใจความ สำคัญเพื่อช่วยในการจดจำสิ่งที่อ่าน	3.60	0.81	3.23	1.19	-5.525
เฉลี่ยรวม	3.63	0.84	3.12	1.14	

ตารางที่ 4.9 แสดงระดับการใช้กลวิธีด้านการจำ ผลการศึกษาโดยรวมพบว่า กลุ่มสูงใช้กลวิธีด้านการจำในระดับสูง ส่วนกลุ่มต่ำใช้กลวิธีนี้ในระดับปานกลาง โดยกลวิธีที่กลุ่มสูงใช้มาก ได้แก่ กลวิธีการฝึกจดจำการนำคำศัพท์ใหม่ไปใช้โดยนึกถึงสถานการณ์ของการใช้คำนั้นๆ รองลงมาคือ กลวิธีเน้นการจำคำหรือถ้อยคำสำคัญที่จะช่วยให้เข้าใจเรื่องที่อ่าน

ส่วนกลุ่มต่ำใช้กลวิธีจดบันทึกย่อหรือขีดเส้นใต้ใจความสำคัญเพื่อช่วยในการจดจำสิ่งที่อ่านมากที่สุด สำหรับกลวิธีที่ทั้งสองกลุ่มใช้ในระดับที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 คือกลวิธีเน้นการจำคำหรือถ้อยคำสำคัญที่จะช่วยให้เข้าใจเรื่องที่อ่าน ส่วนกลวิธีฝึกจดจำการการนำคำศัพท์ใหม่ไปใช้โดยนึกถึงสถานการณ์ของการใช้คำนั้นๆ พบว่าแตกต่างกันอย่างนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตารางที่ 4.10

ความถี่ในการใช้กลวิธีด้านการชดเชย (โรงเรียนบางชั้น)

กลวิธีเรียน	ความถี่ (frequency)				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1. ใช้ภาษาอังกฤษปนกับภาษาไทย เมื่อนึกคำภาษาอังกฤษไม่ออก	9	22	25	10	4
2. ใช้วิธีเดาความหมายเมื่อพบคำไม่คุ้นเคย	9	19	28	12	2
3. ขณะสนทนาภาษาอังกฤษ ถ้านึกคำศัพท์ ไม่ออก จะใช้กริยา/ท่าทางประกอบ	8	17	26	16	3
4. พยายามอ่านเพื่อทำความเข้าใจเนื้อเรื่อง โดยไม่ใช้พจนานุกรม	7	21	24	14	4
รวม	33	79	103	52	13

ตารางที่ 4.11

เปรียบเทียบการใช้กลวิธีด้านการชดเชย (โรงเรียนบางชั้น)

กลวิธีเรียน	กลุ่มสูง		กลุ่มต่ำ		ค่า t
	(\bar{X})	SD	(\bar{X})	SD	
1. ใช้ภาษาอังกฤษปนกับภาษาไทย เมื่อนึกคำภาษาอังกฤษไม่ออก	3.54	1.09	3.08	0.98	-1.840
2. ใช้วิธีเดาความหมายเมื่อพบคำไม่คุ้นเคย	3.51	0.91	3.10	1.04	-1.827-
3. ขณะสนทนาภาษาอังกฤษ ถ้านึกคำศัพท์ไม่ออก จะใช้กริยา/ท่าทางประกอบ	3.46	0.98	2.86	1.03	2.492**
4. พยายามอ่านเพื่อทำความเข้าใจเนื้อเรื่อง โดยไม่ ใช้พจนานุกรม	3.26	0.95	3.11	1.15	-564
เฉลี่ยรวม	3.44	0.98	3.03	1.05	

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ในการวิเคราะห์ข้อมูลการใช้กลวิธีด้านการชดเชยภาพรวม ปรากฏว่า กลุ่มสูงใช้กลวิธีด้านการชดเชยในระดับสูง ส่วนกลุ่มต่ำใช้กลวิธีนี้ในระดับปานกลาง สำหรับกลวิธีที่ผู้เรียนทั้งกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำใช้แตกต่างกันอย่างมีระดับนัยสำคัญทางสถิติ (ระดับ .01) คือ ขณะสนทนาภาษาอังกฤษ ถ้านักคำศัพท์ไม่ออก จะใช้กริยา/ท่าทางประกอบ เมื่อพิจารณากลวิธีย่อยที่ผู้เรียนแต่ละกลุ่มใช้ในระดับค่อนข้างมาก ได้แก่ กลวิธีใช้ภาษาอังกฤษปนกับภาษาไทยเมื่อนักคำภาษาอังกฤษไม่ออก และใช้กลวิธีเดาความหมายเมื่อพบคำไม่คุ้นเคย ตามลำดับ

4.1.2 กลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างโรงเรียนมัธยมประชานิเวศน์

ผลการวิเคราะห์การใช้กลวิธีในการเรียนภาษาโดยเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ ปรากฏผลดังต่อไปนี้

ตารางที่ 4.12

เปรียบเทียบกลวิธีแต่ละประเภทของกลุ่มตัวอย่าง (โรงเรียนมัธยมประชานิเวศน์)

ประเภทกลวิธี	กลุ่มสูง		กลุ่มต่ำ		ค่า t
	(\bar{X})	SD	(\bar{X})	SD	
1. กลวิธีการนำไปสู่ความสำเร็จ	3.42	3.16	3.17	0.87	-2.518
2. กลวิธีด้านความรู้ความคิด	3.93	0.81	3.29	0.67	-2.678
3. กลวิธีด้านสังคมและอารมณ์	3.63	0.95	3.38	0.95	-2.223
4. กลวิธีด้านการจำ	3.74	0.87	3.23	1.03	-2.321
5. กลวิธีด้านการชดเชย	3.84	0.93	3.43	1.02	-2.155
เฉลี่ยรวม	3.71	1.34	3.30	0.98	

จากตาราง 4.12 จะเห็นว่าผู้เรียนกลุ่มสูงใช้กลวิธีเรียนภาษาอังกฤษที่สูงกว่ากลุ่มต่ำ โดยกลุ่มสูงใช้กลวิธีเรียนแต่ละประเภทในระดับที่สูง ส่วนกลุ่มต่ำใช้กลวิธีในระดับปานกลาง โดยทั้งนี้ผู้เรียนกลุ่มสูงใช้กลวิธีด้านความรู้ความคิดในระดับสูงมากที่สุด ส่วนผู้เรียนกลุ่มต่ำใช้กลวิธีด้านกลวิธีด้านการชดเชยมากกว่ากลวิธีอื่นๆ

ตารางที่ 4.13

ความถี่ในการใช้กลวิธีการนำไปสู่ความสำเร็จ (โรงเรียนมัธยมประชาชนิเวศน์)

กลวิธีเรียน	ความถี่ (frequency)				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1. ตั้งใจเข้าเรียน	7	32	27	3	0
2. ทบทวนความรู้ที่เรียนไปแล้ว	2	14	34	15	4
3. วางแผนและทำการบ้านที่ได้รับมอบหมาย	12	29	13	5	0
4. สรุปเนื้อหาบทเรียนที่เรียนไปแล้วทุกครั้ง	5	12	34	12	6
รวม	26	87	108	35	10

ตารางที่ 4.14

เปรียบเทียบการใช้กลวิธีการนำไปสู่ความสำเร็จ (โรงเรียนมัธยมประชาชนิเวศน์)

กลวิธีเรียน	กลุ่มสูง		กลุ่มต่ำ		ค่า t
	(\bar{X})	SD	(\bar{X})	SD	
1. ตั้งใจเข้าเรียน	3.75	0.69	3.48	0.75	-1.552
2. ทบทวนความรู้ที่เรียนไปแล้ว	2.94	0.82	2.91	0.94	-.166
3. วางแผนและทำการบ้านที่ได้รับมอบหมาย	3.83	0.84	3.55	0.83	-1.423
4. สรุปเนื้อหาบทเรียนที่เรียนไปแล้วทุกครั้ง	3.19	0.78	2.73	0.97	-2.196*
เฉลี่ยรวม	3.42	3.16	3.17	0.87	

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ในการเปรียบเทียบการใช้กลวิธีการนำไปสู่ความสำเร็จ ดังในตารางที่ 4.14 จะเห็นว่ากลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มใช้กลวิธีนี้แตกต่างกัน กล่าวคือ กลุ่มสูงจะใช้กลวิธีนี้ในระดับที่สูง ส่วนกลุ่มต่ำใช้กลวิธีนี้ในระดับปานกลาง โดยกลุ่มสูงใช้กลวิธีสรุปเนื้อหาบทเรียนที่เรียนไปแล้วทุกครั้ง มากกว่ากลุ่มต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 4.15

ความถี่ในการใช้กลวิธีด้านความรู้ความคิด (โรงเรียนมัธยมประชานิเวศน์)

กลวิธีเรียน	ความถี่ (frequency)				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1. ขณะทำความเข้าใจบทเรียนภาษาอังกฤษ จะคิดตามเป็นภาษาไทย	14	26	20	7	2
2. ฝึกฝนการฟังและการพูดตามตัวอย่าง ด้วยการพูดในใจ	9	29	25	6	0
3. เตาความหมายของศัพท์/สำนวน /ประโยค โดยสรุปจากความรู้เดิม	8	33	25	3	0
4. กลวิธีพยายามทำความเข้าใจความหมาย ของถ้อยคำที่ผู้พูดต้องการสื่อ	18	23	20	6	2
5. ใช้ภาษาไทยเป็นฐานในการคิดแล้วจึงพูด หรือเขียน	10	25	28	5	1
รวม	59	136	118	27	5

ตารางที่ 4.16

เปรียบเทียบการใช้กลวิธีด้านความรู้ความคิด (โรงเรียนมัธยมประชานิเวศน์)

กลวิธีเรียน	กลุ่มสูง		กลุ่มต่ำ		ค่า t
	(\bar{X})	SD	(\bar{X})	SD	
1. ขณะทำความเข้าใจบทเรียนภาษาอังกฤษจะคิดตามเป็นภาษาไทย	3.94	0.92	3.27	1.00	-2.887**
2. ฟังการฟังและการพูดตามตัวอย่างด้วยการพูดในใจ	3.81	0.82	3.36	0.78	-2.282
3. เดาความหมายของศัพท์/สำนวน/ประโยคโดยสรุปจากความรู้เดิม	3.94	0.67	3.36	0.69	-3.513**
4. กลวิธีพยายามทำความเข้าใจความหมายของถ้อยคำที่ผู้พูดต้องการสื่อ	4.14	0.83	3.24	1.06	-3.919
5. ใช้ภาษาไทยเป็นฐานในการคิดแล้วจึงพูดหรือเขียน	3.83	0.84	3.24	0.83	-2.926*
6. ใช้พจนานุกรมอิเล็กทรอนิกส์	3.83	1.13	2.79	1.05	-3.970**
เฉลี่ยรวม	3.91	0.86	3.21	0.73	

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ผลการวิเคราะห์ตามที่ปรากฏในตารางที่ 4.16 พบผลการวิเคราะห์ว่า กลุ่มสูงและกลุ่มต่ำใช้กลวิธีนี้แตกต่างกัน กล่าวคือ กลุ่มสูงใช้กลวิธีด้านความรู้ความคิดในระดับที่สูงมาก ส่วนกลุ่มต่ำใช้กลวิธีนี้ในระดับปานกลาง โดยทั้งสองกลุ่มใช้ภาษาไทยเป็นฐานในการคิดแล้วจึงพูดหรือเขียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สำหรับกลวิธีที่ทั้งสองกลุ่มใช้ในระดับที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ 0.1 ได้แก่ กลวิธีขณะทำความเข้าใจบทเรียนภาษาอังกฤษจะคิดตามเป็นภาษาไทย และกลวิธีเดาความหมายของศัพท์/สำนวน/ประโยค โดยสรุปจากความรู้เดิม

ตารางที่ 4.17

ความถี่ในการใช้กลวิธีด้านสังคมและอารมณ์ (โรงเรียนมัธยมประชานิเวศน์)

กลวิธีเรียน	ความถี่ (frequency)				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1. สอบถามผู้สอนหรือให้ผู้สอนกล่าวซ้ำ เมื่อไม่เข้าใจขณะที่เรียน	8	26	25	7	3
2. ถามเพื่อนมากกว่าผู้สอนเมื่อไม่เข้าใจบทเรียน	17	23	23	7	0
3. เมื่อรู้ว่าตนเองพูดภาษาอังกฤษผิด จะตั้งใจ แก้ไขให้ถูกต้อง					
4. ขณะสนทนากับเจ้าของภาษา ถ้าไม่เข้าใจจะ ขอให้ผู้พูดพูดซ้ำอีกครั้ง	4	11	26	21	7
5. ชอบทำกิจกรรมร่วมกับเพื่อนเพื่อการฝึกฝน ภาษา	3	30	20	31	3
6. ใช้พจนานุกรมอิเล็กทรอนิกส์	15	15	22	12	5
รวม	47	105	116	78	18

ตารางที่ 4.18

เปรียบเทียบการใช้กลวิธีด้านสังคมและอารมณ์ (โรงเรียนมัธยมประชานิเวศน์)

กลวิธีเรียน	กลุ่มสูง		กลุ่มต่ำ		ค่า t
	(\bar{X})	SD	(\bar{X})	SD	
1. สอบถามผู้สอนหรือให้ผู้สอนกล่าวซ้ำ เมื่อไม่เข้าใจขณะที่เรียน	3.58	0.93	3.24	1.00	-1.461
2. ถามเพื่อนมากกว่าผู้สอนเมื่อไม่เข้าใจบทเรียน	3.56	0.96	3.91	0.91	- 1.555
3. เมื่อรู้ว่าตนเองพูดภาษาอังกฤษผิด จะตั้งใจ แก้ไขให้ถูกต้อง	3.89	0.95	3.48	0.83	-1.871
4. ขณะสนทนากับเจ้าของภาษา ถ้าไม่เข้าใจจะ ขอให้ผู้พูดพูดซ้ำอีกครั้ง	3.83	1.02	3.12	1.02	-2.880
5. ชอบทำกิจกรรมร่วมกับเพื่อนเพื่อการฝึกฝนภาษา	3.31	0.92	3.18	1.01	-531
เฉลี่ยรวม	3.63	0.95	3.38	0.95	

สำหรับการใช้กลวิธีด้านสังคมและอารมณ์ ผลปรากฏว่า กลุ่มสูงใช้กลวิธีนี้ในระดับสูง ส่วนกลุ่มต่ำใช้วิธีดังกล่าวในระดับปานกลาง ส่วนกลวิธีที่กลุ่มสูงใช้ในระดับอก่อนข้างมาก ได้แก่ กลวิธีเมื่อรู้ว่าตนเองพูดภาษาอังกฤษผิด จะตั้งใจแก้ไขให้ถูกต้อง ทั้งนี้ จากตารางที่ 4.18 เป็นที่น่าสังเกตว่า กลุ่มต่ำใช้กลวิธีการถามเพื่อนมากกว่าผู้สอนเมื่อไม่เข้าใจบทเรียนมากกว่าผู้เรียนกลุ่มสูง

ตารางที่ 4.19

ความถี่ในการใช้กลวิธีด้านการจำ (โรงเรียนมัธยมประชานิเวศน์)

กลวิธีเรียน	ความถี่ (frequency)				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1. ฝึกจดจำการการนำคำศัพท์ใหม่ไปใช้ โดยนึกถึงสถานการณ์ของการใช้คำนั้นๆ	9	25	27	6	2
2. เน้นการจำคำหรือถ้อยคำสำคัญที่จะช่วยให้เข้าใจเรื่องที่อ่าน	4	13	31	16	5
3. จดบันทึกย่อหรือขีดเส้นใต้ใจความสำคัญเพื่อช่วยในการจดจำสิ่งที่อ่าน	17	13	27	10	2
4. พยายามอ่านทำความเข้าใจเนื้อเรื่องแม้ไม่ใช้พจนานุกรม	3	20	26	17	3
รวม	33	71	111	49	12

ตารางที่ 4.20

เปรียบเทียบการใช้กลวิธีด้านการจำ (โรงเรียนมัธยมประชานิเวศน์)

กลวิธีเรียน	กลุ่มสูง		กลุ่มต่ำ		ค่า t
	(\bar{X})	SD	(\bar{X})	SD	
1. ฝึกจดจำการการนำคำศัพท์ใหม่ไปใช้ โดยนึกถึงสถานการณ์ของการใช้คำนั้นๆ	3.75	0.84	3.18	0.95	-2.634
2. เน้นการจำคำหรือถ้อยคำสำคัญที่จะช่วยให้เข้าใจเรื่องที่อ่าน	3.78	0.68	3.27	0.97	-2.470
3. จดบันทึกย่อหรือขีดเส้นใต้ใจความสำคัญเพื่อช่วยในการจดจำสิ่งที่อ่าน	3.69	1.09	3.24	1.09	-1.720
4. พยายามอ่านทำความเข้าใจเนื้อเรื่อง แม้ไม่ใช้พจนานุกรม	3.25	0.90	2.82	0.95	-1.931*
เฉลี่ยรวม	3.61	0.87	3.12	1.02	

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

การศึกษาระดับการใช้กลวิธีด้านการจำในภาพรวม ปรากฏว่า กลุ่มสูงใช้กลวิธีด้านการจำอยู่ในระดับสูง ส่วนกลุ่มต่ำใช้กลวิธีนี้อยู่ในระดับปานกลาง โดยกลุ่มสูงใช้กลวิธีพยายามอ่านทำความเข้าใจเนื้อเรื่องแม้ไม่ใช้พจนานุกรมมากกว่ากลุ่มต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 4.21

ความถี่ในการใช้กลวิธีด้านการจดเซย (โรงเรียนมัธยมประชานิเวศน์)

การใช้กลวิธีเรียน	ความถี่ (frequency)				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1. ใช้วิธีเดาความหมายเมื่อพบคำไม่คุ้นเคย	12	29	25	3	0
2. ขณะสนทนาภาษาอังกฤษ ถ้านึกคำศัพท์ไม่ออก จะใช้กริยา/ท่าทางประกอบ	18	20	23	6	2
3. ใช้ภาษาอังกฤษปนภาษาไทย เมื่อนึกคำภาษาอังกฤษไม่ออก	19	23	19	3	5
รวม	49	72	67	12	7

ตารางที่ 4.22

เปรียบเทียบการใช้กลวิธีด้านการจดเซย (โรงเรียนมัธยมประชานิเวศน์)

กลวิธีเรียน	กลุ่มสูง		กลุ่มต่ำ		ค่า t
	(\bar{X})	SD	(\bar{X})	SD	
1. ใช้วิธีเดาความหมายเมื่อพบคำไม่คุ้นเคย	3.81	0.74	3.64	0.85	-0.874
2. ขณะสนทนาภาษาอังกฤษ ถ้านึกคำศัพท์ไม่ออก จะใช้กริยา/ท่าทางประกอบ	3.97	1.02	3.33	0.99	-2.626**
3. ใช้ภาษาอังกฤษปนภาษาไทย เมื่อนึกคำภาษาอังกฤษไม่ออก	3.86	1.09	3.47	1.16	-1.429*
เฉลี่ยรวม	3.84	0.93	3.43	1.02	

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากการวิเคราะห์การใช้กลวิธีเรียนด้านการชดเชย ในภาพรวมพบว่ากลุ่มสูงใช้กลวิธีนี้ในระดับสูง ส่วนกลุ่มต่ำใช้กลวิธีนี้ในระดับสูง สำหรับกลวิธีที่ทั้งสองกลุ่มใช้ในระดับที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 คือกลวิธีใช้ภาษาอังกฤษปนภาษาไทยเมื่อนึกคำภาษาอังกฤษไม่ออก ขณะเดียวกัน ในกลวิธีขณะสนทนาภาษาอังกฤษ ถ้านึกคำศัพท์ไม่ออก จะใช้กริยา/ท่าทางประกอบ พบว่าผู้เรียนทั้งสองกลุ่มใช้ในระดับที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

4.1.3 เปรียบเทียบการใช้กลวิธีเรียนภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างโรงเรียนบางชั้นและมัธยมประชา นิเวศน์

ตารางที่ 4.23

เปรียบเทียบการใช้กลวิธีแต่ละประเภทโดยรวม

ประเภทกลวิธี	บางชั้น		ค่า t	มัธยมประชา นิเวศน์		ค่า t
	ค่าเฉลี่ย (\bar{x})			ค่าเฉลี่ย (\bar{x})		
	กลุ่มสูง	กลุ่มต่ำ		กลุ่มสูง	กลุ่มต่ำ	
1. กลวิธีการนำไปสู่ความสำเร็จ	3.46	3.03	-1.814	3.42	3.17	-2.518
2. กลวิธีด้านความรู้ความคิด	3.63	3.14	-4.714	3.93	3.29	-2.678
3. กลวิธีด้านสังคมและอารมณ์	3.53	3.10	-1.636	3.63	3.38	-2.223
4. กลวิธีด้านการจำ	3.63	3.12	-2.857	3.74	3.23	-2.321
5. กลวิธีด้านการชดเชย	3.44	3.03	-2.560	3.84	3.43	-2.155
เฉลี่ยรวม	3.53	3.08		3.71	3.30	

การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรวมของการใช้กลวิธีเรียนแต่ละประเภท ผลการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างโรงเรียนมัธยมประชาชนิเวศน์ใช้กลวิธีในแต่ละประเภทสูงกว่ากลุ่มตัวอย่างจากโรงเรียนบางชั้น ทั้งนี้ในด้านกลวิธีด้านความรู้ความคิด และกลวิธีด้านการจำ พบว่า กลุ่มสูงของโรงเรียนบางชั้นและมัธยมประชาชนิเวศน์ใช้กลวิธีนี้ในระดับสูง กลุ่มต่ำของทั้งสองโรงเรียนใช้กลวิธีดังกล่าวในระดับสูงเช่นเดียวกัน ส่วนกลวิธีการนำไปสู่ความสำเร็จ กลวิธีด้านสังคมและอารมณ์ และกลวิธีด้านการชดเชย พบว่าผู้เรียนจากทั้งสองโรงเรียนใช้กลวิธีดังกล่าวใกล้เคียงกัน โดยพบว่าผู้เรียนจากโรงเรียนมัธยมประชาชนิเวศน์ใช้กลวิธีดังกล่าวค่อนข้างสูงกว่าโรงเรียนบางชั้น

4.2 การเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษระหว่างผู้เรียนกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำของโรงเรียนบางชั้นและโรงเรียนมัธยมประชานิเวศน์

4.2.1 การเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนโรงเรียนบางชั้น

ตารางที่ 4.24

เปรียบเทียบแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ (โรงเรียนบางชั้น)

แรงจูงใจในการเรียนภาษา (เหตุผลที่ทำให้เกิดแรงจูงใจ)	กลุ่มสูง		กลุ่มต่ำ		ค่า t
	(\bar{X})	SD	(\bar{X})	SD	
1.เนื้อหาวิชาที่เรียนน่าสนใจ	3.77	0.84	3.43	1.03	-1.518
2.สามารถทำข้อสอบได้อย่างถูกต้อง	3.29	1.04	2.80	0.99	-1.992*
3. กิจกรรมเกี่ยวกับภาษาอังกฤษในชั้นเรียนน่าสนใจ	3.49	0.95	2.97	1.04	-2.156*
4. ต้องการใช้ภาษาอังกฤษในการศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น	3.86	1.06	3.23	1.28	-2.231*
5. ต้องการพัฒนาทักษะ ด้านการฟัง พูด อ่าน และเขียน ภาษาอังกฤษ	3.91	1.04	3.20	1.158	-2.715*
6. ถ้าเรียนภาษาอังกฤษได้ดี จะเป็นที่ชื่นชมของครูและเพื่อน	3.71	0.86	3.23	1.11	-2.042*
7. ต้องการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อสอบชิงทุนการศึกษา	3.34	0.99	2.77	1.19	-2.176*
8. ครูสอนสนุก และน่าสนใจ	3.57	1.09	3.23	1.33	-1.178
9. ต้องการได้เกรดที่สูงในวิชาภาษาอังกฤษ	4.17	0.78	3.31	1.18	-3.572**
10. ต้องการการทำงานที่ใช้ภาษาอังกฤษ	3.63	1.08	2.94	1.37	-2.319*

ตารางที่ 4.24 (ต่อ)

เปรียบเทียบแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ (โรงเรียนบางชั้น)

แรงจูงใจในการเรียนภาษา (เหตุผลที่ทำให้เกิดแรงจูงใจ)	กลุ่มสูง		กลุ่มต่ำ		ค่า t
	(\bar{X})	SD	(\bar{X})	SD	
11. ต้องการศึกษาต่อต่างประเทศ	3.66	1.16	2.89	1.07	-2.879**
12. ต้องการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวต่างประเทศ	3.97	1.07	3.14	1.06	-3.252**
13. ต้องการประกอบอาชีพที่มีรายได้สูง	4.40	0.81	3.77	1.14	-2.658**
14. ต้องการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อชมภาพยนตร์ ฟังเพลง หรือฟัง/ อ่านข่าวสารต่างๆ	3.80	0.86	3.11	1.10	-2.887**
15. ต้องการได้รับการยอมรับว่าเป็นผู้มีการศึกษาดี	3.60	1.03	3.17	1.07	-1.703
16. ต้องการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสืบค้นข้อมูลจากอินเทอร์เน็ต	3.86	0.87	3.17	1.04	-2.974**
17. ต้องการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อติดต่อกับเพื่อนชาวต่างชาติ	3.49	1.22	3.09	1.14	-1.412
18. ต้องการเป็นคนทันสมัย	3.40	1.09	3.20	0.93	-0.825
19. ถ้ามีความสามารถด้านภาษาอังกฤษจะช่วยให้หางานได้ง่าย	4.00	0.93	3.34	0.96	-2.882
20. ชอบทำกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการใช้ภาษาอังกฤษในห้องเรียน	3.66	1.11	3.20	1.27	-1.597
รวม	3.72	1.00	3.15	1.22	

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 **มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตารางที่ 4.24 แสดงผลการวิเคราะห์ระดับแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษในภาพรวมที่ผลปรากฏว่ากลุ่มสูงมีระดับแรงจูงใจที่สูง ส่วนกลุ่มต่ำมีแรงจูงใจในระดับปานกลาง สำหรับระดับแรงจูงใจที่ผู้เรียนทั้งสองกลุ่มมีมากที่สุด คือ ต้องการประกอบอาชีพที่มีรายได้สูง รองลงมาคือ ถ้ามีความสามารถด้านภาษาอังกฤษจะช่วยให้หางานได้ง่าย โดยแรงจูงใจในการเรียนภาษาที่ทั้งสองกลุ่มใช้แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 พบว่ามีมากถึง 7 ข้อ (ดังรายละเอียดในตารางที่ 4.24) ส่วนแรงจูงใจที่กลุ่มสูงและกลุ่มต่ำใช้แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มีจำนวน 6 ข้อ (ดังรายละเอียดในตารางที่ 4.24)

เมื่อพิจารณาระดับแรงจูงใจที่มีความแตกต่างกันระหว่างกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ ระดับ .01 สามารถสรุปได้ว่า แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษมีความสำคัญต่อผู้เรียนอย่างยิ่ง ทั้งยังส่งผลต่อการเรียนภาษาอังกฤษและการเลือกใช้วิธีเรียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนทั้งกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ

4.2.2 การเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างโรงเรียน มัธยมประชานิเวศน์

ตารางที่ 4.25

เปรียบเทียบระดับแรงจูงใจในการเรียนภาษา (โรงเรียนมัธยมประชานิเวศน์)

แรงจูงใจในการเรียนภาษา (เหตุผลที่ทำให้เกิดแรงจูงใจ)	กลุ่มสูง		กลุ่มต่ำ		ค่า t
	(\bar{X})	SD	(\bar{X})	SD	
1.เนื้อหาวิชาที่เรียนน่าสนใจ	3.72	0.81	3.30	0.88	-2.051*
2.สามารถทำข้อสอบได้อย่างถูกต้อง	3.22	0.83	2.55	0.83	-3.374**
3. กิจกรรมเกี่ยวกับภาษาอังกฤษในชั้นเรียนน่าสนใจ	3.33	0.82	3.15	1.00	-0.823
4. ต้องการใช้ภาษาอังกฤษในการศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น	4.28	0.74	3.61	0.99	-3.151**
5. ต้องการพัฒนาทักษะ ด้านการฟัง พูด อ่าน และการเขียน	4.61	0.54	3.88	0.92	-3.947**
6. ถ้าเรียนภาษาอังกฤษได้ดี จะเป็นที่ยอมรับของครูและเพื่อน	3.67	0.82	3.61	0.90	-2.291
7. ต้องการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อสอบชิงทุนการศึกษา	3.67	0.98	3.00	1.17	-2.564**
8. ครูสอนสนุก และน่าสนใจ	3.75	0.96	3.64	1.16	-0.442
9. ต้องการได้เกรดที่สูงในวิชาภาษาอังกฤษ Sig.01	4.42	0.73	3.73	1.12	-2.98**
10. ต้องการทำงานที่ใช้ภาษาอังกฤษ	3.97	0.94	3.21	1.05	-3.150**
11. ต้องการศึกษาต่อต่างประเทศ	4.14	1.04	3.33	1.31	-2.827
12. ต้องการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวต่างประเทศ	4.33	0.92	3.58	1.06	-3.166**
13. ต้องการประกอบอาชีพที่มีรายได้สูง	4.64	0.63	4.27	0.83	-2.049*
14. ต้องการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อชมภาพยนตร์ ฟังเพลง ฯลฯ	4.33	0.98	3.48	1.22	-3.178*
15. ต้องการได้รับการยอมรับว่าเป็นผู้มีการศึกษาดี	3.92	0.93	3.82	0.84	-0.457
16. ต้องการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสืบค้นข้อมูลจากอินเทอร์เน็ต	4.14	0.79	3.91	0.87	-1.138
17. ต้องการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อติดต่อกับเพื่อนชาวต่างชาติ	4.28	0.77	3.64	1.11	-2.751
18. ต้องการเป็นคนทันสมัย	3.72	1.16	3.42	1.09	-1.096
19. ถ้ามีความสามารถด้านภาษาอังกฤษช่วยให้หางานได้ง่าย	4.44	0.77	4.18	0.91	-1.290
20. ชอบทำกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการใช้ภาษาอังกฤษในห้องเรียน	3.89	1.03	3.39	1.11	-1.910
เฉลี่ยรวม	4.02	0.85	3.38	1.01	

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 , **มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตารางที่ 4.25 เมื่อพิจารณาระดับแรงจูงใจในการเรียนภาษาของผู้เรียนทั้งกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำของโรงเรียนมัธยมประชาชนิเวณศน์ ในภาพรวมพบว่า กลุ่มสูงมีระดับแรงจูงใจที่สูงมาก และกลุ่มต่ำจะมีแรงจูงใจในระดับปานกลาง ส่วนแรงจูงใจที่ผู้เรียนกลุ่มสูงมีในระดับสูง ได้แก่ ต้องการประกอบอาชีพที่มีรายได้สูง รองลงมา คือ ต้องการพัฒนาทักษะ ด้านการฟัง พูด อ่าน และเขียน ภาษาอังกฤษ ส่วนกลุ่มต่ำมีแรงจูงใจที่สูง ในด้านความต้องการประกอบอาชีพที่มีรายได้สูง ด้านภาษาอังกฤษจะช่วยให้หางานได้ง่าย สำหรับแรงจูงใจในการเรียนภาษาที่ทั้งสองกลุ่มมีแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับที่ .05 มี 3 ข้อ ได้แก่ เนื้อหาวิชาที่เรียนน่าสนใจ ต้องการประกอบอาชีพที่มีรายได้สูง และต้องการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อชมภาพยนตร์ ฟังเพลง หรือฟัง/อ่านข่าวสารต่างๆ ส่วนแรงจูงใจที่กลุ่มสูงและกลุ่มต่ำใช้แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มีมากถึง 7 ข้อ (ดังรายละเอียดในตารางที่ 4.25)

กล่าวโดยสรุปได้ว่า การวิเคราะห์ระดับแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างโรงเรียนบางชั้นและมัธยมประชาชนิเวณศน์ในครั้งนี้ จะเห็นว่าผู้เรียนทั้งกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำจาก ทั้งสองโรงเรียนแรงจูงใจในระดับที่ค่อนข้างสูง ทั้งนี้ผู้เรียนเห็นว่าภาษาอังกฤษมีความสำคัญในด้านการนำไปใช้ประโยชน์ต่างๆ อาทิเช่น ด้านความต้องการประกอบอาชีพที่มีรายได้สูง หรือต้องการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อความรู้และความบันเทิง เช่น ชมภาพยนตร์ ฟังเพลง ดังนั้น ระดับแรงจูงใจที่สูงของผู้เรียนส่งผลต่อการเลือกใช้กลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษที่แตกต่างกัน และจะช่วยให้ผู้เรียนได้พัฒนาทักษะทางภาษาอังกฤษของตนเองให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น

4.3 การเปรียบเทียบผลการเรียนภาษาอังกฤษด้วยวิธีของตนเองระหว่างผู้เรียนกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำของโรงเรียนบางชั้นและโรงเรียนมัธยมประชานิเวศน์

4.3.1 เปรียบเทียบระดับการเรียนภาษาด้วยวิธีของตนเองของนักเรียนโรงเรียนบางชั้น

ตารางที่ 4.26

เปรียบเทียบระดับการเรียนภาษาอังกฤษด้วยวิธีของตนเอง (โรงเรียนบางชั้น)

การเรียนภาษาอังกฤษด้วยวิธีของตนเอง	กลุ่มสูง		กลุ่มต่ำ		t-test
	(\bar{X})	SD	(\bar{X})	SD	
1. เขียนจดหมายถึงเพื่อนเป็นภาษาอังกฤษ	2.03	1.04	2.77	1.35	-0.574*
2. รับข่าวสารข้อมูลเป็นภาษาอังกฤษ เช่น ติดตามข่าวสาร โฆษณาสินค้า	3.00	1.08	2.94	1.28	-0.201
3. ใช้อินเทอร์เน็ตด้วยภาษาอังกฤษ เช่น E-mail, Twitter ฯลฯ	3.69	1.13	3.54	1.14	-0.525
4. อ่านนิตยสารและหนังสือพิมพ์ฉบับภาษาอังกฤษ	2.97	0.98	2.71	1.15	-1.004
5. ใช้สื่อต่างๆ ที่เป็นภาษาอังกฤษ เช่น คุรายการทีวี ชมภาพยนตร์	3.51	1.06	3.20	1.15	-1.181
6. เข้าห้องสมุดเพื่ออ่านหนังสือที่เป็นภาษาอังกฤษนอกเหนือจากตำราเรียน	3.09	1.09	2.69	1.15	-1.485
7. เก็บรวบรวมข่าวสาร/บทความภาษาอังกฤษ เพื่อประโยชน์ในการเรียนและการหาความรู้เพิ่มเติม	3.00	1.00	2.46	1.12	-2.138*
8. หาโอกาสที่จะพูดภาษาอังกฤษอยู่เสมอ	3.40	0.97	2.74	1.19	-2.517**
9. ฟังพูดภาษาอังกฤษกับเพื่อน	3.20	1.10	2.86	1.39	-1.139
10. จดบันทึกข้อมูลใหม่ๆ ด้วยภาษาอังกฤษ	3.54	1.22	2.77	1.39	-2.462**
11. เข้าร่วมกิจกรรมต่างๆ ทางโรงเรียนที่เกี่ยวข้องกับการใช้ภาษาอังกฤษ	3.34	1.16	2.97	1.12	-1.359
12. เรียนพิเศษภาษาอังกฤษ	2.57	1.26	2.51	1.14	-0.198
13. สอนภาษาอังกฤษให้เพื่อน เพื่อช่วยในการฝึกฝนตนเอง	2.91	1.29	2.69	1.23	-0.758
14. ใช้พจนานุกรมภาษาอังกฤษเป็นประจำเพื่อเรียนรู้ความหมาย และการใช้ภาษาที่ถูกต้อง	3.89	1.10	2.97	1.01	-3.606**
15. เล่นเกมส์ที่เกี่ยวข้องกับการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อฝึกการฟังให้เข้าใจ และการใช้ภาษา	3.57	1.03	3.06	1.25	-1.865
รวม	3.18	1.01	2.85	1.20	

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ในการสอบถามความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างทั้งกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำเกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษด้วยวิธีของตนเอง พบว่าในภาพรวมกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มมีการใช้วิธีเรียนภาษาอังกฤษด้วยตนเองในระดับปานกลาง ส่วนการเรียนภาษาอังกฤษด้วยวิธีของตนเองที่ทั้งสองกลุ่มใช้แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 พบว่ามีสองวิธี อันได้แก่ 1) เขียนจดหมายถึงเพื่อนเป็นภาษาอังกฤษ และ 2) เก็บรวบรวมข่าวสาร/บทความภาษาอังกฤษ เพื่อประโยชน์ในการเรียนและการหาความรู้เพิ่มเติม ส่วนการเรียนภาษาอังกฤษด้วยวิธีของตนเองที่กลุ่มสูงและกลุ่มต่ำใช้แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มีจำนวน 3 วิธี อันได้แก่ 1) หาโอกาสที่จะพูดภาษาอังกฤษอยู่เสมอ 2) จดบันทึกข้อมูลใหม่ๆ ด้วยภาษาอังกฤษ และ 3) ใช้พจนานุกรมภาษาอังกฤษเป็นประจำเพื่อเรียนรู้ความหมาย และการใช้ภาษาที่ถูกต้อง โดยสรุปแสดงให้เห็นว่ากลุ่มสูงใช้วิธีการเรียนด้วยตนเองสูงกว่าการใช้ของกลุ่มต่ำในวิธีนี้

สำหรับวิธีเรียนภาษาอังกฤษด้วยตนเองที่ทั้งสองกลุ่มใช้มากที่สุด ได้แก่ 1) การใช้พจนานุกรมภาษาอังกฤษเป็นประจำเพื่อเรียนรู้ความหมายเพื่อการใช้ภาษาที่ถูกต้อง และ 2) ใช้อินเทอร์เน็ตด้วยภาษาอังกฤษ เช่น E-mail, Twitter ฯลฯ

4.3.2 การเปรียบเทียบการเรียนรู้ภาษาด้วยวิธีของตนเองของกลุ่มตัวอย่างโรงเรียนมัธยมประชานิเวศน์

ตารางที่ 4.27

เปรียบเทียบระดับการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยวิธีของตนเอง (โรงเรียนมัธยมประชานิเวศน์)

การเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยวิธีของตนเอง	กลุ่มสูง		กลุ่มต่ำ		t-test
	(\bar{X})	SD	(\bar{X})	SD	
1.เขียนจดหมายถึงเพื่อนเป็นภาษาอังกฤษ	1.72	0.84	2.15	0.75	2.212*
2.รับข่าวสารข้อมูลเป็นภาษาอังกฤษ เช่น ติดตามข่าวสาร โฆษณาสินค้า	3.43	0.77	2.94	0.78	-2.575**
3.ใช้อินเทอร์เน็ตด้วยภาษาอังกฤษ เช่น E-mail, Twitter ฯลฯ	3.92	1.18	3.70	1.18	-.771
4.อ่านนิตยสารและหนังสือพิมพ์ฉบับภาษาอังกฤษ	2.69	0.98	2.70	0.88	.011
5.ใช้สื่อต่างๆ ที่เป็นภาษาอังกฤษ เช่น ดูรายการทีวี ชมภาพยนตร์	3.83	0.91	3.03	0.98	-3.522**
6.เข้าห้องสมุดเพื่ออ่านหนังสือที่เป็นภาษาอังกฤษนอกเหนือจากตำราเรียน	2.83	0.91	2.36	0.89	-2.158*
7.เก็บรวบรวมข่าวสาร/บทความภาษาอังกฤษ เพื่อประโยชน์ในการเรียนและการหาความรู้เพิ่มเติม	2.78	0.98	2.70	0.88	-.337
8.หาโอกาสที่จะพูดภาษาอังกฤษอยู่เสมอ	3.31	0.92	2.76	1.00	-2.369*
9.ฝึกพูดภาษาอังกฤษกับเพื่อน	3.06	1.06	2.88	0.99	-.710
10.จดบันทึกข้อมูลใหม่ๆ ด้วยภาษาอังกฤษ	2.94	1.14	2.58	0.75	-1.566
11.เข้าร่วมกิจกรรมต่างๆ ทางโรงเรียนที่เกี่ยวข้องกับการใช้ภาษาอังกฤษ	2.97	0.87	3.00	0.86	.132
12.เรียนพิเศษภาษาอังกฤษ	3.25	1.40	2.42	0.93	-2.899
13.สอนภาษาอังกฤษให้เพื่อน เพื่อช่วยในการฝึกฝนตนเอง	3.17	1.10	2.27	0.94	-3.590**
14.ใช้พจนานุกรมภาษาอังกฤษเป็นประจำเพื่อเรียนรู้ความหมาย และการใช้ภาษาที่ถูกต้อง	3.83	1.08	2.67	1.02	-4.596**
15.เล่นเกมส์ที่เกี่ยวข้องกับการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อฝึกการฟังให้เข้าใจและ การใช้ภาษา	4.14	1.01	3.06	1.08	-4.252**
รวม	3.19	1.01	2.74	0.92	

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ในการสอบถามความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างเกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษด้วยวิธีของตนเองของโรงเรียนประชานิเวศน์ พบว่ากลุ่มสูงมีการใช้วิธีเรียนภาษาอังกฤษด้วยตนเองสูงกว่ากลุ่มต่ำ และกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มมีระดับการใช้วิธีเรียนภาษาอังกฤษด้วยตนเองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยกลุ่มสูงใช้วิธีเรียนภาษาอังกฤษด้วยตนเองมากกว่ากลุ่มต่ำ ยกตัวอย่างเช่น การเขียนจดหมายถึงเพื่อนเป็นภาษาอังกฤษ ที่พบว่ากลุ่มต่ำใช้วิธีนี้มากกว่ากลุ่มสูง และเป็นที่น่าสังเกตว่าวิธีเรียนภาษาอังกฤษด้วยตนเองที่กลุ่มสูงใช้มากที่สุด ($\bar{x} = 4.14$) คือ การเล่นเกมส์ที่เกี่ยวข้องกับการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อฝึกการฟังให้เข้าใจและการใช้ภาษา (ซึ่งหมายถึง เกมส์อิเล็กทรอนิกส์เป็นส่วนใหญ่) ส่วนวิธีที่กลุ่มต่ำใช้มากที่สุด ($\bar{x} = 3.70$) คือ ใช้อินเทอร์เน็ตด้วยภาษาอังกฤษ ล้วนเป็นวิธีที่เกี่ยวข้องกับการใช้การสื่อสารด้วยเทคโนโลยีสมัยใหม่ ซึ่งเป็นสิ่งที่คนรุ่นใหม่คุ้นเคย

กล่าวโดยสรุปผลการเปรียบเทียบผลในภาพรวมของการเรียนด้วยวิธีของตนเองจากผู้เรียนทั้งกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำจากทั้งสองโรงเรียน พบผลโดยรวมว่าอยู่ในระดับปานกลาง ทั้งนี้ผู้เรียนกลุ่มตัวอย่างของโรงเรียนมัธยมประชานิเวศน์มีระดับการใช้การเรียนภาษาอังกฤษด้วยตนเองที่สูงกว่าโรงเรียนบางชั้น โดยการเรียนรู้ด้วยวิธีเรียนของตนเองของกลุ่มสูงทั้งสองโรงเรียนใช้ค่อนข้างมาก คือ การใช้พจนานุกรมภาษาอังกฤษเป็นประจำเพื่อเรียนรู้ความหมาย และการเล่นเกมส์ที่เกี่ยวข้องกับการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อฝึกการฟังให้เข้าใจและการใช้ภาษา ส่วนกลุ่มต่ำของทั้งสองโรงเรียนพบว่า ผู้เรียนใช้อินเทอร์เน็ตด้วยภาษาอังกฤษที่สูงกว่าวิธีอื่นๆ

4.4 ความสัมพันธ์ของแรงจูงใจ กลวิธีการเรียนภาษาและวิธีเรียนภาษาอังกฤษด้วยตนเอง

4.4.1 ความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจ กลวิธีการเรียนภาษาและวิธีเรียนภาษาอังกฤษด้วยตนเองด้วยการทดสอบค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson Correlation Coefficient) ของโรงเรียนบางชั้น

ตารางที่ 4.28

ความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจ กลวิธีการเรียนภาษา และการเรียนภาษาอังกฤษด้วยวิธีตนเอง

ความสัมพันธ์	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สัน (r)	
	กลวิธีการเรียนภาษา	การเรียนด้วยวิธีของตนเอง
แรงจูงใจ	.816**	.750**

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 4.28 จะเห็นได้ชัดเจนว่า ในการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจในการเรียน กลวิธีในการเรียนภาษา และวิธีเรียนด้วยตนเอง ผลปรากฏว่า แรงจูงใจในการเรียนภาษา (motivation) มีความสัมพันธ์กับกลวิธีการเรียนภาษา (learning strategies) ในระดับสูง ($r=.816$) ตลอดทั้งมีความสัมพันธ์กับการเรียนด้วยวิธีของตนเอง (autonomous learning) ในระดับสูงเช่นกัน ($r= .750$) โดยพบว่าเป็นความสัมพันธ์ที่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

4.4.2 ความสัมพันธ์ของแรงจูงใจ กลวิธีการเรียนภาษาด้วยการทดสอบค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson Correlation Coefficient) ของโรงเรียนมัธยมประชานิเวศน์

ตารางที่ 4.29

ความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจ กลวิธีการเรียนภาษา และการเรียนภาษาอังกฤษด้วยวิธีของตนเอง

ความสัมพันธ์	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สัน (r)	
	กลวิธีการเรียนภาษา	การเรียนด้วยวิธีของตนเอง
แรงจูงใจ	.696**	.572**

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจในการเรียน กลวิธีในการเรียนภาษา และวิธีเรียนด้วยตนเอง ตามตารางที่ 4.29 ผลปรากฏว่า แรงจูงใจในการเรียนภาษา มีความสัมพันธ์กับกลวิธีการเรียนภาษาในระดับปานกลาง ($r=.696$) ตลอดทั้งมีความสัมพันธ์กับการเรียนด้วยวิธีของตนเองในระดับปานกลาง ($r= .572$) เช่นกัน โดยเป็นความสัมพันธ์ที่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับที่ .01

เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ของตัวแปรทั้ง 3 ตัวแปรจากทั้งสองโรงเรียน จะให้ผลในการทำงานเดียวกัน กล่าวคือ แรงจูงใจของผู้เรียนมีผลต่อการใช้กลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษ และต่อการเรียนภาษาอังกฤษด้วยตนเอง โดยความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจ กลวิธีการเรียนภาษา และการเรียนภาษาอังกฤษด้วยวิธีของตนเองของโรงเรียนบางชั้นจะสูงกว่าโรงเรียนมัธยมประชานิเวศน์ อาจเนื่องจากกลุ่มผู้เรียนจากโรงเรียนบางชั้นมีความต้องการพัฒนาทักษะต่างๆ ในวิชาภาษาอังกฤษให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น แม้ว่าระดับการใช้กลวิธีเรียนโดยรวมของผู้เรียนมัธยมประชานิเวศน์จะสูงกว่าก็ตาม ทั้งนี้อาจมีปัจจัยด้านแรงจูงใจอื่นๆ ที่ทำให้ผู้เรียนมีระดับแรงจูงใจที่แตกต่างกันตามปัจจัยอื่นๆ เช่น ด้านอาชีพ ด้านการท่องเที่ยว การศึกษาต่อ เป็นต้น

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

5.1 สรุปผลการวิจัย

5.1.1 วัตถุประสงค์ในการศึกษา

5.1.1.1 เพื่อศึกษาพฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษ แรงจูงใจ และการเรียนด้วยวิธีของตนเองของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 3 ที่มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษต่างกัน ในโรงเรียนที่ต่างกัน

5.1.1.2 เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการใช้แรงจูงใจ พฤติกรรมการเรียนและการเรียนด้วยวิธีเรียนของตนเอง

5.1.1.3 เพื่อเปรียบเทียบการใช้พฤติกรรมการเรียน แรงจูงใจ และการเรียนด้วยวิธีของตนเองของนักเรียนโรงเรียนบางชั้นและของนักเรียนโรงเรียนมัธยมประชานิเวศน์

5.2 ประชากรที่ใช้ศึกษา

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ คือ นักเรียนระดับมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 3 ของโรงเรียนในสังกัดกรุงเทพมหานครในเขตการศึกษา 2 โรงเรียน คือ โรงเรียนบางชั้นและโรงเรียนมัธยมประชานิเวศน์ ซึ่งเป็นพื้นที่เขตชานเมือง ผู้วิจัยเก็บข้อมูลจากนักเรียนชายและหญิงในแต่ละโรงเรียนโรงเรียนละ 100 คนรวมกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 200 คน

5.3 วิธีดำเนินการวิจัย

ผู้วิจัยเลือกกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ คือ นักเรียนระดับมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 3 ของโรงเรียนในสังกัดกรุงเทพมหานครในเขตการศึกษาที่ต่างกัน จำนวน 2 โรงเรียน ซึ่งเป็นโรงเรียนที่อยู่ในพื้นที่เขตชานเมือง สังกัดกรุงเทพมหานคร คือ โรงเรียนบางชั้น และโรงเรียนมัธยมประชานิเวศน์ โดยผู้วิจัยเก็บข้อมูลจากนักเรียนชายและหญิงในแต่ละโรงเรียนโรงเรียนละ 100 คน รวมกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 200 คน ผู้วิจัยแบ่งกลุ่มตัวอย่างเป็น 2 กลุ่ม คือกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ด้านการเรียนภาษาอังกฤษในระดับสูงและในระดับต่ำ ได้แก่ กลุ่มที่ได้คะแนนสะสมโดยเฉลี่ยในวิชาภาษาอังกฤษ

ในเกณฑ์สูง (คะแนนเฉลี่ยสะสมระดับ 3.01 – 4.00) และกลุ่มที่ได้คะแนนเฉลี่ยสะสมของวิชาภาษาอังกฤษในเกณฑ์ต่ำ (คะแนนเฉลี่ยสะสมระดับ 2.00 - 2.50)

เครื่องมือสำคัญที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูลนี้คือ แบบสอบถามมีจำนวน 3 ส่วนที่ 1 เป็นการสอบถามข้อมูลเกี่ยวกับผู้ตอบ ส่วนที่สอง เป็นการสอบถามเกี่ยวกับกลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษ แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ และการเรียนภาษาอังกฤษด้วยวิธีของตนเอง ส่วนที่สามเป็นส่วนที่ให้ผู้เรียนเขียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษ

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลคือ การหาค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยว่ามีนัยสำคัญทางสถิติหรือไม่ (t-test) และการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson Correlation Coefficient (r))

5.4 ผลการวิจัย

5.4.1 เปรียบเทียบกลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษ

ผลการศึกษาการใช้กลวิธีเรียนภาษาอังกฤษซึ่งประกอบด้วยกลวิธี 5 ประเภท ได้แก่ กลวิธีการนำไปสู่ความสำเร็จ กลวิธีด้านความรู้ความคิด กลวิธีด้านสังคมและอารมณ์ กลวิธีด้านการจำ และกลวิธีด้านการชดเชย สามารถสรุปผลการใช้กลวิธีแต่ละประเภท ดังนี้

5.4.1.1 กลวิธีการนำไปสู่ความสำเร็จ

สำหรับการใช้กลวิธีนำไปสู่ความสำเร็จในภาพรวมของกลุ่มตัวอย่างจากทั้งสองโรงเรียน พบผลการศึกษาที่สอดคล้องกัน กล่าวคือ กลุ่มสูงใช้กลวิธีแตกต่างจากกลุ่มต่ำ กล่าวคือ กลุ่มสูงจะใช้กลวิธีนี้ในระดับที่สูง ส่วนกลุ่มต่ำใช้กลวิธีนี้ในระดับปานกลาง จากผลการวิเคราะห์กลวิธีการนำไปสู่ความสำเร็จพบว่า กลวิธีย่อยที่ทั้งสองกลุ่มใช้ในระดับที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 คือกลวิธีการสรุปเนื้อหาบทเรียนที่เรียนไปแล้ว

กล่าวโดยสรุปการใช้กลวิธีการนำไปสู่ความสำเร็จของโรงเรียนบางชั้นและโรงเรียนมัธยมประชานิเวศน์ พบว่ากลุ่มสูงของทั้งสองโรงเรียนใช้กลวิธีนี้ในระดับสูงกว่าผู้เรียนกลุ่มต่ำ

5.4.1.2 กลวิธีด้านความรู้ความคิด

ผลการวิจัยด้านกลวิธีด้านความรู้ความคิด พบว่ากลุ่มตัวอย่างของทั้งสองโรงเรียนใช้กลวิธีแตกต่างกัน กล่าวคือกลุ่มสูงใช้กลวิธีนี้ในระดับที่สูง ส่วนกลุ่มต่ำใช้กลวิธีนี้ในระดับปานกลาง ส่วนกลวิธีที่ทั้งสองกลุ่มใช้แตกต่างกันอย่างมีระดับนัยสำคัญทางสถิติได้แก่ กลวิธีการฝึกอ่านอย่างรวดเร็วเพื่อจับใจความ และ กลวิธีใช้ภาษาไทยเป็นฐานในการคิดแล้วจึงพูดหรือเขียน

หากพิจารณาการใช้กลวิธีด้านความรู้ความคิดของกลุ่มตัวอย่างทั้งสองโรงเรียน พบว่ากลุ่มตัวอย่างจากโรงเรียนมัธยมประชานิเวศน์ใช้กลวิธีนี้ในระดับที่สูงมากกว่ากลุ่มตัวอย่างโรงเรียนบางชั้น แต่กลวิธีย่อยที่พบว่ากลุ่มตัวอย่างจากโรงเรียนบางชั้นใช้ในระดับที่สูงมากได้แก่ กลวิธีใช้พจนานุกรมอิเล็กทรอนิกส์ กลวิธีการฝึกฝนการฟังและการพูดตามตัวอย่างด้วยการพูดออกเสียง

5.4.1.3 กลวิธีด้านสังคมและอารมณ์

จากการวิเคราะห์การใช้กลวิธีด้านสังคมและอารมณ์ ในภาพรวมพบว่ากลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มจากทั้งสองโรงเรียนกลวิธีด้านนี้ในระดับใกล้เคียงกัน โดยใช้ในระดับปานกลาง อย่างไรก็ตาม กลุ่มสูงพบว่าใช้กลวิธีย่อย คือ กลวิธีการชอบทำกิจกรรมร่วมกับเพื่อนเพื่อการฝึกฝนภาษา แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 คือ กลวิธีการชอบทำกิจกรรมร่วมกับเพื่อนเพื่อการฝึกฝนภาษา โดยกลุ่มสูงใช้กลวิธีนี้มากกว่ากลุ่มต่ำ

5.4.1.4 กลวิธีด้านการจำ

ผลการศึกษาการใช้กลวิธีด้านการจำโดยรวมของผู้เรียนทั้งสองโรงเรียน พบว่ากลุ่มสูงใช้กลวิธีด้านการจำอยู่ในระดับสูง ส่วนกลุ่มต่ำใช้กลวิธีนี้อยู่ในระดับปานกลาง โดยกลวิธีที่กลุ่มสูงใช้มาก ได้แก่ กลวิธีการฝึกจดจำการการนำคำศัพท์ใหม่ไปใช้ ขณะที่กลุ่มต่ำใช้กลวิธีจดบันทึกย่อหรือขีดเส้นใต้ใจความสำคัญมากที่สุด

5.4.1.5 กลวิธีด้านการชดเชย

ในการวิเคราะห์ผลการใช้กลวิธีด้านการชดเชย พบว่ากลวิธีที่กลุ่มตัวอย่าง ทั้งกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำใช้แตกต่างกันมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ได้แก่ กลวิธีใช้ภาษาอังกฤษปนกับภาษาไทยเมื่อนึกคำภาษาอังกฤษไม่ออก โดยกลุ่มสูงใช้กลวิธีนี้ในระดับสูง ส่วนกลุ่มต่ำใช้กลวิธีนี้ อยู่ในระดับปานกลาง สำหรับกลวิธีย่อยที่ผู้เรียนทั้งสองกลุ่มใช้มากคือ กลวิธีการใช้ภาษาอังกฤษปนกับภาษาไทยเมื่อนึกคำภาษาอังกฤษไม่ออก

เมื่อเปรียบเทียบการใช้กลวิธีเรียนด้านการชดเชยในภาพรวมพบว่ากลุ่มตัวอย่างโรงเรียนมัธยมประชาชนิเวณนี้ใช้กลวิธีนี้ในระดับที่สูงกว่าโรงเรียนบางชั้น โดยพบว่ากลวิธีย่อยที่ผู้เรียนทั้งสองกลุ่มใช้ในระดับที่ค่อนข้างมาก คือ กลวิธีการใช้กริยา/ท่าทางประกอบ ถ้านึกคำศัพท์ภาษาอังกฤษไม่ออก

5.5 เปรียบเทียบแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ

เมื่อเปรียบเทียบระดับแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนจากโรงเรียนบางชั้นและมัธยมประชาชนิเวณนี้ พบว่าทั้งกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำของแต่ละโรงเรียนมีระดับแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษที่แตกต่างกัน กล่าวคือกลุ่มสูงมีระดับแรงจูงใจในการเรียนภาษาที่สูง ส่วนกลุ่มต่ำมีระดับแรงจูงใจในระดับปานกลาง

ส่วนแรงจูงใจที่ทั้งสองกลุ่มมีแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ได้แก่ ความต้องการได้เกรดที่สูงในวิชาภาษาอังกฤษ และ ความต้องการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสืบค้นข้อมูลความรู้จากอินเทอร์เน็ตและสื่อต่างๆ ส่วนแรงจูงใจที่ผู้เรียนทั้งสองกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำมีในระดับสูงมาก ได้แก่ ความต้องการได้เกรดที่สูงในวิชาภาษาอังกฤษ และผู้เรียนเห็นว่าภาษาอังกฤษช่วยให้สามารถประกอบอาชีพที่มีรายได้สูง

5.6 การเรียนภาษาอังกฤษด้วยวิธีของตนเอง

ในการศึกษาเกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษของตนเอง พบว่าในภาพรวม ทั้งกลุ่มสูง และกลุ่มต่ำใช้การเรียนภาษาอังกฤษด้วยวิธีของตนเองที่แตกต่างกัน โดยกลุ่มสูงมีค่าเฉลี่ยที่สูงกว่ากลุ่มต่ำ

ส่วนการเรียนภาษาอังกฤษด้วยวิธีของตนเองที่ทั้งสองกลุ่มใช้แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 พบว่ามีสองวิธี คือ การใช้อินเทอร์เน็ตด้วยภาษาอังกฤษ เช่น E-mail, Twitter ฯลฯ และการเข้าร่วมกิจกรรมของโรงเรียนที่เกี่ยวข้องกับการใช้ภาษาอังกฤษ ส่วนวิธีเรียนภาษาอังกฤษด้วยตนเองที่ทั้งสองกลุ่มใช้มากที่สุดคล้ายคลึงกัน ได้แก่ การเล่นเกมที่เกี่ยวข้องกับการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อฝึกการฟังให้เข้าใจและการใช้ภาษา และการใช้พจนานุกรมภาษาอังกฤษเป็นประจำ โดยกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มใช้วิธีนี้ในระดับที่สูง

5.7 ความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจที่มีผลต่อกลวิธีการเรียนภาษาและวิธีเรียนภาษาอังกฤษด้วยตนเอง

ในการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจในการเรียน กลวิธีในการเรียนภาษา และวิธีเรียนด้วยตนเองของกลุ่มตัวอย่างจากทั้งสองโรงเรียน โดยพบว่าโรงเรียนบางชั้นและมัธยม ประชานิเวศน์ มีแรงจูงใจในการเรียนภาษาที่มีความสัมพันธ์ในระดับสูงกับกลวิธีการเรียนภาษาและแรงจูงใจในการเรียนภาษามีความสัมพันธ์ระดับสูงกับวิธีเรียนด้วยตนเอง

5.8 อภิปรายผล

5.8.1 ผลการวิจัยในด้านการเรียนวิชาภาษาอังกฤษครั้งนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของ ดิฐุ ศรีนราวัฒน์ และ รัชดาวรรณ จิตต์บรรจง (2544) กล่าวคือผู้เรียนกลุ่มตัวอย่างจะใช้กลวิธีการใช้ภาษาอังกฤษปนกับภาษาไทย เมื่อนึกคำภาษาอังกฤษไม่ออก เพื่อใช้แก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าของตนเองในการสื่อสารกับผู้สอน และใช้กลวิธีการใช้ภาษาไทยเป็นฐานในการคิดแล้วพูดเป็นภาษาอังกฤษ เนื่องมาจากการที่ผู้เรียนมักไม่ได้ฝึกฝนการใช้ภาษาอย่างสม่ำเสมอ และโอกาสในการใช้

ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันมีไม่มากนัก จึงส่งผลให้เมื่อพบสถานการณ์จริงที่จำเป็นต้องใช้ ภาษาอังกฤษในการสื่อสาร จึงทำให้ผู้เรียนเกิดความไม่มั่นใจที่จะพูดหรือสื่อสารในภาษาอังกฤษและ ต้องใช้กลวิธีดังกล่าว

นอกจากนี้ ผลจากการวิจัยแสดงให้เห็นว่าผู้เรียนทั้งสองกลุ่มมีการใช้กลวิธีเรียนที่ แตกต่างกัน โดยมีความสอดคล้องกับงานวิจัยของ กรีน และ อ็อกฟอร์ด (Green and Oxford, 1995) และ อินทรีนา นามือริงค์ (2542) กล่าวคือ กลุ่มสูงจะใช้กลวิธีเรียนในระดับที่สูงกว่ากลุ่มต่ำ ส่วนกลุ่มต่ำจะมีความถี่และความหลากหลายในการใช้กลวิธีน้อยกว่ากลุ่มสูง

กล่าวโดยสรุป จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลที่สอดคล้องกับงานวิจัยอื่นๆ ที่ศึกษามา ก่อน และเป็นที่น่าสนใจว่าการศึกษาความแตกต่างด้านการใช้กลวิธีการเรียนระหว่างผู้เรียนที่มี ผลสัมฤทธิ์ด้านการเรียนแตกต่างกันให้ผลในทำนองเดียวกัน ไม่ว่าจะศึกษากับกลุ่มตัวอย่างจาก สถาบันใด กล่าวคือ กลุ่มสูงจะใช้กลวิธีการเรียนที่มากกว่าและหลากหลายกว่ากลุ่มต่ำ ซึ่งพบว่าผู้เรียน ที่มีผลสัมฤทธิ์ด้านการเรียนภาษาอังกฤษที่แตกต่างกันจะใช้กลวิธีการเรียนที่แตกต่างกันด้วย

5.8.2 ผลการศึกษาด้านแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษพบว่า กลุ่มตัวอย่างจาก โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตกรุงเทพมหานคร ซึ่งผู้เรียนส่วนใหญ่มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียน ภาษาอังกฤษอยู่ระดับไม่สูงมากนักเมื่อเทียบกับโรงเรียนในส่วนกลางอื่นๆ ของกรุงเทพมหานคร แต่ พบว่ากลุ่มตัวอย่างมีระดับแรงจูงใจที่สูงมาก โดยแสดงให้เห็นว่าแรงจูงใจมีความสัมพันธ์กับกลวิธี การเรียนภาษาในระดับสูง และพบว่าแรงจูงใจมีอยู่แล้วของผู้เรียนจะส่งผลต่อการเลือกวิธีเรียนที่ตน ถนัดใช้ในการเรียนภาษาได้อย่างเหมาะสม ตลอดทั้งแรงจูงใจทำให้ผู้เรียนคิดค้นหาวิธีเรียนภาษาด้วย ตนเองในแบบของตนเอง

ผลการศึกษาเกี่ยวกับด้านแรงจูงใจในการเรียนภาษาในครั้งนี้ ยังพบว่ากลุ่ม ตัวอย่างทั้งสองกลุ่มให้ความเห็นที่ตรงกัน กล่าวคือ กลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มเห็นว่าแรงจูงใจในด้าน เนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษเป็นสิ่งที่ผู้เรียนสนใจมากที่สุด รองลงมาคือ ความต้องการประกอบอาชีพที่มี รายได้สูง และต้องการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสืบค้นข้อมูลความรู้จากอินเทอร์เน็ต

จากข้อมูลที่กล่าวมาข้างต้น จะเห็นว่าแรงจูงใจในการเรียนภาษาที่สูงของ กลุ่มตัวอย่างจากโรงเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ในวิชาภาษาอังกฤษที่อยู่ในเกณฑ์ค่อนข้างต่ำ พบผลใน

ทางบวกต่อผู้เรียน กล่าวคือ แรงจูงใจที่มีอยู่แล้วเป็นปัจจัยหลักที่ช่วยให้ผู้เรียนเกิดการพัฒนาและฝึกฝนด้านความสามารถในการเรียนภาษาของตน ซึ่งผู้เรียนสามารถตัดสินใจหรือใช้ความคิดของผู้เรียนต่อการใช้กลวิธีเรียนภาษาที่ตนเองถนัด นอกจากนี้ แรงจูงใจภายในและภายนอกมีความสำคัญอย่างยิ่งในการพัฒนาทักษะทางด้านภาษาอังกฤษของผู้เรียนกลุ่มต่ำ ทั้งนี้ในภาพรวมจะเห็นว่าผู้เรียนกลุ่มสูงมีแรงจูงใจที่มากกว่ากลุ่มต่ำ แต่อย่างไรก็ตาม ผลการศึกษาระดับแรงจูงใจโดยรวมของกลุ่มตัวอย่างจากทั้งสองโรงเรียน ยังพบว่าแรงจูงใจของผู้เรียนกลุ่มต่ำอยู่ในระดับสูง

5.8.3 การเรียนภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ผลในภาพรวม พบว่ากลุ่มตัวอย่างจากโรงเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษของโรงเรียนบางชั้นและโรงเรียนมัธยมประชานิเวศน์ ผลการศึกษาพบว่าผู้เรียนมีวิธีการเรียนภาษาอังกฤษด้วยตนเองที่แตกต่างกัน โดยกลุ่มสูงใช้วิธีการเรียนภาษาอังกฤษด้วยตนเองมากกว่ากลุ่มต่ำ ทั้งนี้โรงเรียนที่ผู้วิจัยทำการศึกษาข้อมูลในครั้งนี้ เป็นโรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขต กรุงเทพมหานคร โดยผลการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของผู้เรียนโดยรวมอยู่ในเกณฑ์ที่ไม่สูงมากนัก โดยผลการศึกษาพบว่า ผู้เรียนมีการใช้วิธีการเรียนของตนเองที่หลากหลายและอยู่ในระดับปานกลางถึงในระดับที่สูง ตลอดทั้งการเรียนด้วยวิธีของตนเองมีความสัมพันธ์กับแรงจูงใจในระดับที่สูง กล่าวคือ การเรียนด้วยวิธีของตนเองมีความเกี่ยวข้องกับโดยตรงแรงจูงใจ ซึ่งเป็นแนวทางที่จะนำไปสู่การเรียนภาษาอย่างได้มีประสิทธิภาพ

ในการวิเคราะห์ผลด้านการเรียนภาษาอังกฤษด้วยตนเองของกลุ่มตัวอย่างจากโรงเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนอยู่ในเกณฑ์ต่ำของโรงเรียนสังกัดสำนักงานกรุงเทพมหานครในครั้งนี้ พบว่ากลุ่มตัวอย่างมีการใช้วิธีการเรียนด้วยตนเองในระดับที่ค่อนข้างสูงและใช้วิธีการเรียนรู้ที่หลากหลายต่างกัน

ผลการศึกษาวิธีการเรียนภาษาด้วยตนเองของกลุ่มตัวอย่างจากทั้งสองโรงเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนอยู่ในเกณฑ์ต่ำ เมื่อเปรียบเทียบกับโรงเรียนในส่วนกลางอื่นๆ ผลการศึกษาสะท้อนให้เห็นว่า ผู้เรียนกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ มีวิธีจัดการ ควบคุมวิธีเรียนภาษาอังกฤษด้วยตนเองนอกห้องเรียนในระดับที่ค่อนข้างสูง ทั้งนี้สามารถวิเคราะห์ได้จากผลจากการให้ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่าง พบว่าผู้เรียนส่วนใหญ่เลือกใช้เทคโนโลยีที่ทันสมัยจากสื่อต่างๆ เพื่อความสะดวก และรวดเร็วในการเข้าถึงข้อมูลความรู้ภาษาอังกฤษอย่างสม่ำเสมอ เช่น การสืบค้นข้อมูลความรู้จากอินเทอร์เน็ต การรับฟัง/อ่านข่าวสารเป็นภาษาอังกฤษ และการใช้พจนานุกรมภาษาอังกฤษเป็นประจำเพื่อเรียนรู้ความหมาย ฯลฯ ถือว่าเป็นวิธีการเรียนรู้ด้วยตนเองที่ดี ในขณะเดียว ผลการศึกษา

ในครั้งนี้ นับว่าเป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษให้เหมาะสมกับผู้เรียนกลุ่มต่ำ ส่วนผู้สอนควรให้การส่งเสริมและสนับสนุนให้ผู้เรียนกลุ่มต่ำมีการใช้วิธีเรียนที่เหมาะสม

ดังข้อมูลการศึกษาข้างต้น พบว่าปัจจัยเกี่ยวกับแรงจูงใจในการเรียน กลวิธีเรียน และวิธีการเรียนภาษาอังกฤษด้วยตนเอง มีความสัมพันธ์ในระดับที่สูง กล่าวคือ ผู้เรียนที่มีแรงจูงใจที่สูง จะใช้กลวิธีเรียนและการเรียนด้วยวิธีของตนเองในระดับที่สูงด้วยเช่นกัน ดังนั้น ผู้สอนควรจัดให้มีการฝึกฝนการใช้กลวิธีในการเรียนภาษา ตลอดทั้งแนะนำวิธีเรียนภาษาด้วยตนเองในแบบต่างๆ แก่ผู้เรียน เพื่อช่วยให้ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนที่มีผลการเรียนภาษาอังกฤษที่อยู่ในเกณฑ์ต่ำเพิ่มสูงขึ้น

5.9 ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัยดังกล่าว ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะ ดังนี้

5.9.1 เนื่องจากในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยไม่ได้วิเคราะห์ข้อมูลปัจจัยด้านเพศของผู้เรียนมาเป็นปัจจัยหลักในการวิเคราะห์ผลการศึกษาดังกล่าว ซึ่งการศึกษาปัจจัยด้านเพศของผู้เรียนสามารถวิเคราะห์ด้านความถี่และต้องการในการเลือกใช้ของกลวิธีเรียนของผู้เรียน จึงควรมีการศึกษาในประเด็นดังกล่าว

5.9.2 ควรมีการศึกษาการใช้กลวิธีเรียนภาษาอังกฤษ แรงจูงใจในการเรียนและการเรียนด้วยวิธีของตนเอง จากกลุ่มตัวอย่างในเขตการศึกษาที่ต่างกัน ในโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร ตลอดทั้งเพิ่มจำนวนกลุ่มตัวอย่างให้มากขึ้นเพื่อสามารถนำมาเปรียบเทียบกับข้อมูลการศึกษาที่ผ่านมา

รายการอ้างอิง

วิทยานิพนธ์

- ชาคริต สีหโรหิจจ์. (2541). “ศึกษาเรื่องกลวิธีการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ.” วิทยานิพนธ์
มหาบัณฑิต คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ดิษฐ์ ศรีนราวัฒน์และรัชดาวรรณ จิตต์บรรจง. (2544). “การศึกษากลวิธีการเรียนและปัจจัยที่
เกี่ยวข้องกับการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับมหาวิทยาลัย.” รายงานการวิจัย:
คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- อินทิรา นาเมืองรักษ์. (2542). “กลวิธีการเรียนและกลวิธีการสื่อสารในการสนทนาภาษาอังกฤษ
โดยนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย.” วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต คณะศิลปศาสตร์
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ศุภฤทัย สุมนวิริยะ. (2550). “การเปรียบเทียบกิจกรรมการเรียนภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน กลวิธี
การเรียนรู้ และเจตคติต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองของนักเรียนในหลักสูตรที่ใช้
ภาษาอังกฤษเป็นสื่อการสอนกับหลักสูตรปกติในโรงเรียนมัธยมศึกษา.” วิทยานิพนธ์
มหาบัณฑิตคณะครุศาสตร์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

Books and Book Articles

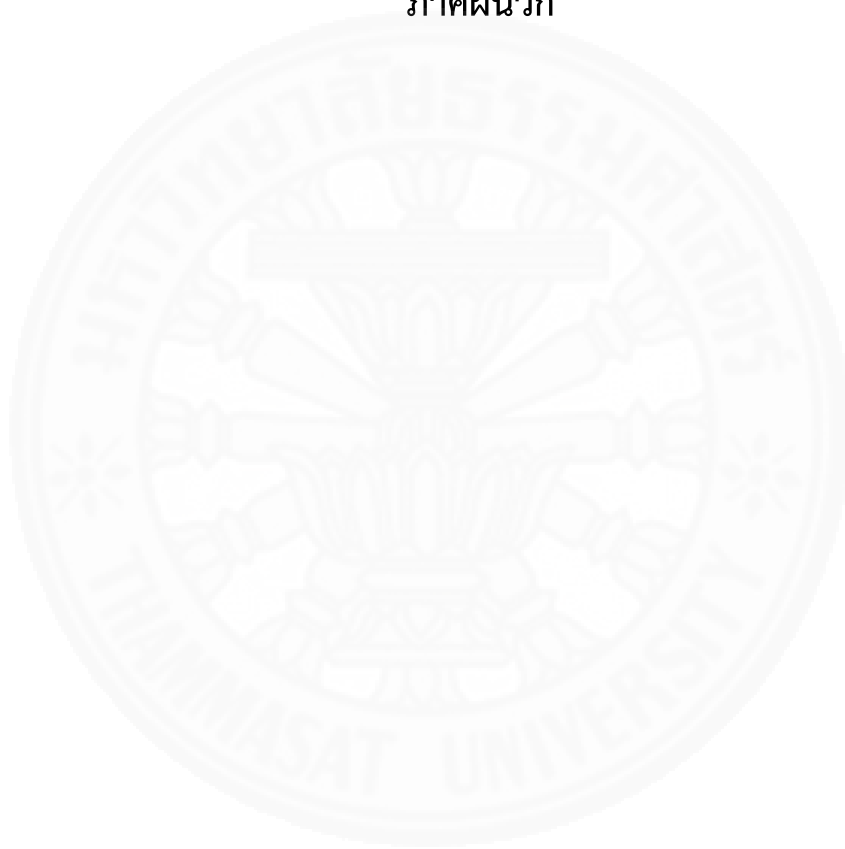
- Benson, Phil. (2006). *Learner autonomy 8: Insider perspective on autonomy language in
language teaching And learning* . Dublin: Authentik..
- Benson, Phil. (2011). *Teaching and researching autonomy in Language Learning*.
Harlow: Pearson Education.
- Chamot, Anna U. (2004). ‘Issue in Language Learning Strategy Research and Teaching.’
Electronic Journal of Foreign Language Teaching, 1, No.1, 14-26.
- Chang, Shiang-Jiun. (1991) . A Study of language learning behaviors of Chinese students at the
University of Georgia and the relation of those behaviors to oral proficiency and other
Factoes: *Dissertation Abstracts International 52(August)*.

- Deci, E. L. and Ryan, R. M. (eds.). (2000) *Handbook of self-determination research: Theoretical and applied issues*. Rochester: University of Rochester Press.
- Dickinson, L. (1995). Autonomy and Motivation : A literature review. *System* 23.2, 165-174.
- Dornyei, Z. (2001). *Motivational strategies in the language classroom*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Dornyei, Z. and Csizsér, L. (1998). Ten commandments for motivating language learners: Results of an empirical study. *Language Teaching Research* 2.3, 203-229.
- Dornyei, Z. and Skehan, P. (2003). 'Individual differences in second language learning.' In C. J. Doughty and M. H. Long (eds.) *The Handbook of Second Language Acquisition*. Oxford: Blackwell, 589-630.
- Ellis, Rod. (1997). *Second language acquisition*. Oxford: Oxford University Press.
- Gardner, R. C. (1985) *Social psychology and second language: the role of attitudes and motivation*. London: Edward Arnold.
- Gardner, R. C., Tremblay, Paul F. and Masgoret, Anne-Marie. (1997) . Towards a full model of language Learning : an empirical investigation. *The Modern Language Journal* 81/3 : 344-362.
- Green, John M. and Oxford, Rebecca. (1995). A closer look at learning strategies, proficiency, and gender. *TESOL Quarterly* 29/2 (Summer): 261-297.
- Griffiths, C. (2004). Language learning strategies: Theory and Research. School of Foundations Studied, *Occasional Paper* No.1.
- Hashim, Rosna Awang and Sahil, Sharifah Azizah Syed. (1994). Examining learner's language learning Strategies. *RELC JOURNAL* 20/2 (December) : 1-16.
- Holec, H. (1981). *Autonomy in foreign language learning* (first published 1979, Strasbourg: Council of Europe). Oxford: Pergamon.

- Jianping, Xu .(2009). A survey study of autonomous learning by chinese non-English major post-graduates. *ELT Journal* ,Vol.2, No.4.
- Kember,DavidandGow Lyn.(1995). An Examination of the interaction model of ESL reading from the perspective Of approaches to studying. *RELC Journal* 25/1 (June) : 1-23.
- Larsen-Freeman, Diane,and Long,Michael H. (1991) . *An Introduction to second Language Acquisition Research*. New York: Longman Group Uk. Limited.
- Lee, C .(2005). Different types of English to which Korean college student are exposed outside the class. *Paper presented at the Korean asosociation of foreign language education*.
- Little, D.(2006). *Autonomy and autonomous learners*.InByram (ed.), 69-72.
- Naisbitt,John. (1994). *Global paradox: The bigger world economy, the more powerful its smallest players*. New York: William Morrow.
- Nunan, David. (1997). Does learner strategy learning make a difference? *Leguas Modernas*, 24, 123-142.
- Nunan, David. (1997). Strategy traning in the language room. An empirical investigation. *RELCJournal* 28/2 (December) : 56-81.
- O'Malley, J. Michael, and Chamot, Anna Uhl. (1990). *Learning Strategies in Second Language Aquisition*. Cambridge : Cambridge University Press.
- Oxford,R. (1990). *Language Learning Strategies : What Every Teacher Should Know*. Rowley, Mass. : Newbury House.
- Pearson,N.(2003). The idiosynkraies of out-of-class language learning: A study of mainland Chinese students Study English at tertiary level in New Zealand.*Proceeding of the Independent Learning Conference*.
- Riding, R.J. and Rayner S.G.(1998). *Cognitive Style and Learning Strategies:Understanding Style Difference In Learning and Behavior*. London, DavidFulton Publishers Ltd.

- Ryan, R. M., & Stiller, J. (1991). The social contexts of internalization: Parent and teacher Influences on autonomy, motivation and learning. In P. R. Pintrich & M. L. Maehr (Eds.), *Advances in motivation and achievement* (Vol. 7, pp. 115–149). Greenwich, CT: JAI Press.
- Sheerin, S. 1997. *An Exploration of the Relationship between Self-access and Independent Learning*. In Benson, P. and Valler, P. (eds.) (1997) *Autonomy and Independence in Language Learning*. London: Longman.
- Sparks, Richard L. and Ganschow, Leonore. (1993). The impact of native language learning problems on Foreign language learning: Case study illustrations of the linguistic coding deficit hypothesis. *The modern Language Journal* 77/1 :58-74.
- Spratt, M., G. Humphrey & V. Chan. (2002). Autonomy and motivation: Which comes first? *Language Teaching Research* 6,3. 245–256.
- Sugeng, Bambang. (1997). A learning strategies profile of Indonesian elementary school students. *RELC JOURNAL* 28/2 : 82-106.
- Ushioda, E. (2006). *Motivation, autonomy, and sociocultural theory*. In Benson (ed.) , 5-24.
- Wang, Shouyuan. (1997). A Study of Chinese college English majors' belief about language Learning and their learning strategies. (CD-ROM). Abstract from: ProQuest File: *Dissertation Abstracts Item*: 5021.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

แบบสอบถามกลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษ แรงจูงใจ และการเรียนด้วยวิธีของตนเอง

แบบสอบถามชุดนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับกลวิธีต่างๆ ในการเรียนภาษาอังกฤษ โดยผลจากการศึกษาจะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ คำตอบทุกข้อในแบบสอบถามชุดนี้จะไม่ได้รับการเปิดเผยแก่บุคคลอื่นแต่อย่างใด

แบบสอบถามชุดนี้แบ่งออกเป็น 5 ส่วน กรุณาตอบคำถามทุกข้อ

ส่วนที่ 1 ข้อมูลเกี่ยวกับผู้ตอบ

ส่วนที่ 2 คำถามเกี่ยวกับกลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษ (จำนวน 40 ข้อ)

ส่วนที่ 3 คำถามเกี่ยวกับแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ (จำนวน 20 ข้อ)

ส่วนที่ 4 คำถามเกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษด้วยวิธีของตนเอง (จำนวน 15 ข้อ)

ส่วนที่ 5 ความคิดเห็นของผู้เรียนเพิ่มเติม

ส่วนที่ 1: ข้อมูลเกี่ยวกับผู้ตอบ

กรุณาใส่เครื่องหมาย ✓ เพื่อเลือกข้อที่ตรงกับคำตอบของท่านมากที่สุด

1. เพศ () ชาย () หญิง
2. อายุ () 14 ปี () 15 ปี () 16 ปี
3. เกรดเฉลี่ยวิชาภาษาอังกฤษ (ของเทอมล่าสุด)

() 2.00 – 2.50
() 2.51 - 3.00
() 3.01 – 3.50
() 3.51 – 4.00
4. หลักสูตรที่เรียน

() หลักสูตรปกติ () หลักสูตรภาษาอังกฤษ

ส่วนที่ 2 : แบบสอบถามด้านกลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษ

ข้อความต่อไปนี้เป็น การสอบถามเกี่ยวกับกลวิธีเรียนที่นักเรียนใช้ในการเรียนภาษาอังกฤษ

กรุณาใส่เครื่องหมาย ✓ ในช่องที่ตรงกับ การปฏิบัติจริงของท่านในการเรียนภาษาอังกฤษ

กลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษ	ระดับการปฏิบัติ				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1. ศึกษาบทเรียนล่วงหน้าก่อนเข้าชั้นเรียน					
2. แสดงความตั้งใจในการเข้าเรียน เช่น การเตรียมหนังสือและสมุดจดงานให้พร้อมก่อนเรียน					
3. ทบทวนความรู้ที่เรียนไปแล้ว					
4. จัดตารางเวลาเพื่อหาความรู้เพิ่มเติมเกี่ยวกับภาษาอังกฤษ (เพื่อประโยชน์ต่อการเรียนรู้ทั้งในและนอกห้องเรียน)					
5. วางแผนและทำการบ้านที่ได้รับมอบหมายจากอาจารย์					
6. สรุปเนื้อหาบทเรียนที่เรียนไปแล้วทุกครั้งเพื่อให้เกิดความเข้าใจ					
7. ใช้พจนานุกรมอิเล็กทรอนิกส์ หรือ Talking Dictionary เพื่อหาคำศัพท์ทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน เช่น ขณะทำการบ้าน/ทำงานที่ได้รับมอบหมาย					
8. ขณะทำความเข้าใจบทเรียนภาษาอังกฤษจะคิดตามเป็นภาษาไทยเพื่อช่วยความเข้าใจ					

กลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษ	ระดับการปฏิบัติ				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
9. ฝึกฝนการฟังและการพูดตามตัวอย่างด้วยการพูดออกเสียง					
10. ฝึกฝนการฟังและการพูดตามตัวอย่างด้วยการพูดในใจ					
11. จัดบันทึกประเด็นสำคัญเกี่ยวกับสิ่งที่เรียนในห้องเรียน (เช่น การจดบันทึกในสิ่งที่ผู้สอนอธิบายหรือแสดงบนกระดาน)					
12. เดาความหมายของศัพท์/สำนวน/ประโยค โดยสรุปจากความรู้เดิม					
13. ใช้ภาษาไทยเป็นฐานในการคิดแล้วจึงพูดหรือเขียนเป็นภาษาอังกฤษ					
14. พยายามออกเสียงให้เหมือนเจ้าของภาษา					
15. จัดบันทึกประเด็นสำคัญขณะที่อ่านภาษาอังกฤษ					
16. ขณะสนทนาภาษาอังกฤษ พยายามทำความเข้าใจความหมายของ ถ้อยคำที่ผู้พูดต้องการสื่อ					
17. ขณะที่อ่านภาษาอังกฤษ จะไม่แปลความหมายแบบคำต่อคำ แต่จะตีความทั้งข้อความ					
18. ฝึกจดบันทึกเป็นภาษาอังกฤษทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน					
19. ฝึกอ่านอย่างรวดเร็วเพื่อจับใจความ (skimming) โดยอ่าน หนังสือพิมพ์ภาษาอังกฤษ หรือวารสารภาษาอังกฤษ					

กลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษ	ระดับการปฏิบัติ				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
20. ฟังและวิเคราะห์วิธีการออกเสียงภาษาอังกฤษที่ถูกต้อง ขณะที่ฟังเพลงหรือข่าวภาษาอังกฤษ					
21. สอบถามผู้สอนหรือให้ผู้สอนกล่าวซ้ำเมื่อไม่เข้าใจขณะที่เรียน					
22. ถามเพื่อนมากกว่าผู้สอนเมื่อไม่เข้าใจบทเรียน					
23. ชอบทำกิจกรรมร่วมกับเพื่อนเพื่อการฝึกฝนภาษา (เช่น ร้องเพลง แสดงบทบาทสมมติ โดยใช้ภาษาอังกฤษ)					
24. สอบถามหรือปรึกษาผู้สอนด้วยภาษาอังกฤษเกี่ยวกับการบ้าน					
25. เมื่อรู้ว่าตนเองพูดภาษาอังกฤษผิด จะตั้งใจแก้ไขให้ถูกต้อง					
26. สร้างความมั่นใจให้ตนเองเมื่อต้องพูดภาษาอังกฤษ โดยไม่กลัวว่าพูดผิด					
27. ฝึกถามคำถามเป็นภาษาอังกฤษเมื่อคุยกับผู้สอนและเพื่อนในห้องเรียน					
28. ขณะสนทนากับเจ้าของภาษา ถ้าไม่เข้าใจ จะขอให้ผู้พูดพูดช้าลงหรือพูดซ้ำอีกครั้ง					
29. หากมีปัญหาในการสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษกับเจ้าของภาษา จะขอให้เจ้าของภาษาชี้แนะและแก้ไข					
30. ฝึกแต่งประโยค (พูดหรือเขียน) ด้วยคำศัพท์ใหม่ที่เรียนมา เพื่อช่วยการจดจำคำศัพท์นั้น					

กลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษ	ระดับการปฏิบัติ				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
31. ฝึกจดจำการออกเสียงหรือการนำคำศัพท์ใหม่ไปใช้ โดยนึกถึงสถานการณ์ของการใช้คำนั้นๆ					
32. ทบทวนบทเรียนบ่อยๆ					
33. เน้นการจำคำหรือถ้อยคำสำคัญที่จะช่วยให้เข้าใจเรื่องที่อ่าน					
34. จดบันทึกย่อหรือขีดเส้นใต้ใจความสำคัญ เพื่อช่วยในการจดจำสิ่งที่อ่าน					
35. พยายามอ่านเพื่อทำความเข้าใจเนื้อเรื่อง โดยไม่ใช่พจนานุกรม					
36. ใช้วิธีเดาความหมายเมื่อพบคำไม่คุ้นเคย					
37. ขณะสนทนาภาษาอังกฤษ ถ้านึกคำศัพท์ไม่ออก จะใช้กริยา/ท่าทางประกอบ					
38. ใช้ภาษาอังกฤษปนกับภาษาไทย เมื่อนึกคำภาษาอังกฤษไม่ออก					
39. ขณะพูดหากติดขัดด้านคำศัพท์ จะใช้วิธีอธิบายความหรือใช้คำแทน					
40. พยายามลองใช้ประโยคใหม่ๆ ในการพูดหรือเขียน แม้ไม่ค่อยแน่ใจว่าถูกต้องหรือไม่					

ส่วนที่ 3 : แบบสอบถามด้านแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ

ข้อความต่อไปนี้เป็นคำถามเกี่ยวกับระดับแรงจูงใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ กรุณาใส่เครื่องหมาย ✓ ในช่องที่ตรงกับความเป็นจริงมากที่สุด

เหตุผลที่ทำให้เกิดแรงจูงใจ	ระดับแรงจูงใจ				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1. เนื้อหาวิชาที่เรียนน่าสนใจ					
2. สามารถทำข้อสอบได้อย่างถูกต้อง					
3. กิจกรรมเกี่ยวกับภาษาอังกฤษในชั้นเรียนน่าสนใจ					
4. ต้องการใช้ภาษาอังกฤษในการศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น					
5. ต้องการพัฒนาทักษะ ด้านการฟัง พูด อ่าน และเขียน ภาษาอังกฤษ					
6. ถ้าเรียนภาษาอังกฤษได้ดี จะเป็นที่ยอมรับของครูและเพื่อน					
7. ต้องการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อสอบชิงทุนการศึกษา					
8. ครูสอนสนุก และน่าสนใจ					
9. ต้องการได้เกรดที่สูงในวิชาภาษาอังกฤษ					
10. ต้องการงานที่ใช้ภาษาอังกฤษ					
11. ต้องการศึกษาต่อต่างประเทศ					
12. ต้องการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการท่องเที่ยวต่างประเทศ					

เหตุผลที่ทำให้เกิดแรงจูงใจ	ระดับแรงจูงใจ				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
13. ต้องการประกอบอาชีพที่มีรายได้สูง					
14. ต้องการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อชมภาพยนตร์ ฟังเพลง หรือฟัง/อ่านข่าวสารต่างๆ					
15. ต้องการได้รับการยอมรับว่าเป็นผู้มีการศึกษาดี					
16. ต้องการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสืบค้นข้อมูลความรู้จากอินเทอร์เน็ต					
17. ต้องการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อติดต่อกับเพื่อนชาวต่างชาติ					
18. ต้องการเป็นคนทันสมัย					
19. ถ้ามีความสามารถด้านภาษาอังกฤษจะช่วยให้หางานได้ง่าย					
20. ชอบทำกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการใช้ภาษาอังกฤษในห้องเรียน เช่น การเล่นเกมส์/ร้องเพลงภาษาอังกฤษ หรือการแสดงบทบาทสมมติ (role play) เป็นต้น					

ส่วนที่ 4: แบบสอบถามเกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษด้วยวิธีของตนเอง

ข้อความต่อไปนี้เป็นคำถามเกี่ยวกับการปฏิบัติของผู้เรียนในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง

กรุณาใส่เครื่องหมาย ✓ ในช่องที่ตรงกับความเป็นจริงมากที่สุด

กิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง	ระดับความถี่ในการปฏิบัติ				
	สม่ำเสมอ	บ่อยๆ	เป็นครั้ง คราว	ไม่ค่อย ทำ	ไม่เคย ทำ
1. เขียนจดหมายถึงเพื่อนเป็นภาษาอังกฤษ					
2. รับข่าวสารข้อมูลเป็นภาษาอังกฤษ เช่น ติดตามข่าวสาร โฆษณาสินค้า ทั้งจากสิ่งพิมพ์และอินเทอร์เน็ต					
3. ใช้อินเทอร์เน็ตด้วยภาษาอังกฤษ เช่น E-mail, Twitter, Facebook ฯลฯ					
4. อ่านนิตยสารและหนังสือพิมพ์ฉบับภาษาอังกฤษ					
5. ใช้สื่อต่างๆ ที่เป็นภาษาอังกฤษ เช่น ดูรายการทีวี ชมภาพยนตร์ ฟังเพลง ฯลฯ					
6. เข้าห้องสมุดเพื่ออ่านหนังสือที่เป็นภาษาอังกฤษ นอกเหนือจากตำราเรียน เพื่อหาความรู้เพิ่มเติม					
7. เก็บรวบรวมข่าวสาร/บทความภาษาอังกฤษ เพื่อประโยชน์ในการเรียนและการหาความรู้เพิ่มเติม					
8. หาโอกาสที่จะพูดภาษาอังกฤษอยู่เสมอ					
9. ฝึกพูดภาษาอังกฤษกับเพื่อน					
10. จดบันทึกข้อมูลใหม่ๆ ด้วยภาษาอังกฤษ					

กิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง	ระดับความถี่ในการปฏิบัติ				
	สม่ำเสมอ	บ่อยๆ	เป็นครั้ง คราว	ไม่ค่อย ทำ	ไม่เคย ทำ
11. เข้าร่วมกิจกรรมต่างๆ ทางโรงเรียนที่เกี่ยวข้องกับการใช้ภาษาอังกฤษ					
12. เรียนพิเศษภาษาอังกฤษ (เช่น สถาบันภาษาอังกฤษ อาจารย์พิเศษ หรือเจ้าของภาษา)					
13. สอนภาษาอังกฤษให้เพื่อน เพื่อช่วยในการฝึกฝนตนเอง					
14. ใช้พจนานุกรมภาษาอังกฤษเป็นประจำเพื่อเรียนรู้ ความหมาย และการใช้ภาษาที่ถูกต้อง					
15. เล่นเกมส์ที่เกี่ยวข้องกับการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อฝึกการ ฟังให้เข้าใจและการใช้ภาษา					

ส่วนที่ 5: แบบสอบถามเกี่ยวกับความคิดเห็นของผู้เรียน

1. ท่านเคยใช้วิธีการเรียนอะไรบ้างตามที่ระบุในแบบสอบถาม และวิธีการเรียนที่ท่านใช้
ได้ผลกับการเรียนภาษาอังกฤษหรือไม่ อย่างไร

2. กิจกรรมใดบ้างที่ท่านปฏิบัติในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้วยตนเอง และ
กิจกรรมดังกล่าวมีความสำคัญในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษของท่านอย่างไร จง
อธิบาย

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ	นางสาววิภาณี เพ็ชรมาก
วันเดือนปีเกิด	14 กุมภาพันธ์ 2525
วุฒิการศึกษา	ปริญญาตรี ศิลปศาสตรบัณฑิต ภาควิชาสังคมวิทยา มหาวิทยาลัยบูรพา ประกาศนียบัตรบัณฑิตภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ สถาบันภาษา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
ประสบการณ์ทำงาน	อบรมหลักสูตรเจ้าหน้าที่อาชีวอนามัยและความปลอดภัย ในการทำงานระดับวิชาชีพ กระทรวงแรงงาน ปี 2547 2549-2550 เจ้าหน้าที่ความปลอดภัยในการทำงาน ระดับวิชาชีพ บ.ไททรอนิกส์ (ไทยแลนด์) จำกัด 2551-2554 เจ้าหน้าที่ความปลอดภัยในการทำงาน ระดับวิชาชีพ บ. ยูนิค (ไทยแลนด์) จำกัด